

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Philopseudes, sive Incredulus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

videndos præbent, vt alienum cibum sectari, & apud illos con-
uiuari liceat. aa Velim nolim.] *Conclusio. volentem no-
sentem oportet te sequi, contraq; sententiam animi mei.*

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ,
ἠ' ἀπίστος.

PHILOPSEUDES,
sive Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGVMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spe-
ctris & mortuorum animis, an eæ videlicet super
terram ambulent, seseq; quibus libitum fuerit osten-
dant: cuiusmodi & hodie quædam superstitione atq;
illusionibus dæmonum vexati pleriq; credunt. Quan-
quam autem alia quadam ratione adductus Lucianus
(eum enim intelligo sub Tychiadis persona sententiam
suam hic exponere) omnia ista pro nugis & impo-
sturis ducat, nempe Democriti autoritatem (vt ipse
innuit) secutus, qui animas à corporibus segregatas
nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ
& nostræ ætatis ac religionis homines saniores pauld,
ac prauis superstitionibus minùs dediti plerique sen-
tiunt: videlicet spectra atque phantasmata huiusmodi
omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, dæmonum
illusiones quasdam esse, quæ veritate ac rectis opinio-
nibus munitis haudquaquam nocere possint. Deinde
autem & magicas vires, & incantationes, non aliud
quàm meras præstigias esse, quibus imperitorum o-
culi ac mentes circumueniantur. Fingitur autem res ap-
ud Eucratem philosophum agi, quò videlicet iterum
philosophorum vanitatem persequatur, vt qui verita-
tem ac sapientiam apud alios profitentes, ipsi interim
apud sese nugis & incredibilibus huiusmodi rebus a-
nimo adhæreant, nullis certis rationibus innitentes,

sed febricitantium apparitionibus ac somnijs, & meris anicularum fabulis fidem dantes. Tota enim confirmatio philosophorum exemplis & apparitionibus constat, quæ Tychiades partim ridendo, partim ab inconsequentibus & causarum defectu diluit. Exordium ab admiratione sumitur, qua ille affectum mentiendi in plerisque præsertim philosophis & sapientiæ professoribus nulla probabili causa impellente, miratur. Titulus ab utraque parte impositus est, hinc ab eo qui rebus huiusmodi fidem negat: Illinc, ab ijs qui mendacia talia astruunt, & ex ijs quasi quandam voluptatem captant.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ
Φιλοκλέους.

TYCHIADES AC
Philocles.

Χαίροι, ὦ Φι-
λόκλες ἀπὲρ,
τί ποτε ἄρα
τοῦτό σε, ὁ
τοῦς πομπῶν εἰς ἐπιθυμί-
αν τοῦ νόθευσαι πελάξει-
τα, ὡς αὐτοῖς τε χάριται
μυθῶν ἡγίως λέγοντας, καὶ
τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῦσαι
μεθίστα προσέχειν τὸν νοῦν;
Φιλ. πομπῶν, ὦ Τυχιεῖδι,
εἶ, ἃ τοῦς ἀνθρώπους ἐ-
πίου ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ
ἀλεῖν, ἐς τὸ χεῖσιμον
ἀρδύεπουτας. Τυ. οὐδὲρ
πρὸς ἐπὶ ταῦτα φασίμ,

Otes mihi, Phi-
locles, dicere,
quidnam idē
dem sit quod
multos in mentiendi cupidita-
tatem adducit, ut pariter
gaudeant quum & ipsi ni-
hil sani loquuntur, & his
qui talia narrant, maxime
animum intendant?
PHIL. Multa, Tychia-
de, sunt, quæ nonnullos
mortales mentiri compellunt,
quia in rem vident
conducere. TYCH. Nil
hil ad rem hæc, ut aiunt:
neque

οὐδ' ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ὅς
 πόδες τῆς χείρας ἐντα ψά-
 λουται. συγγνώμης. Ἐπι-
 ροῦν οὐδὲ γὰρ μάταιον, καὶ
 ἐπαύουν τινὲς αὐτῶν ἀξιοί,
 ὅπως ἢ πολιμίους ἐξήρα-
 τήσιν, ἢ καὶ σωθεῖν τῶ
 ἑοῦτον φαρμάκῳ ἐχρήσαν-
 τιν ἐν τοῖς δαυοῖς, οἷα πο-
 λὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν
 τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀρνησάμενος,
 καὶ τὸν νόσον τῶν ἰσχυρῶν.
 ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἔει-
 πα, φημὶ, οἱ αὐτὸ ἄνω τῆς
 χείρας τὸ ψῦδ' ἀπὸ πο-
 λῶν τῆς ἀληθείας τίθηται
 ἢ δυνάμει τῶν προσηματι, καὶ
 ἀπαρτίζοντων ἐπ' ὁδῶν ἀπο-
 φασιν ἀναγκάσας τούτους
 οὐδ' ἰθὺν ἀδύνατον, τινὲς ἄ-
 γαθῶν τοῦτο ποιοῦσιν. Φι-
 λокλῆς. ἢ πονηρατάνο-
 κας ἢ διὰ τινὰς τοιούτους, οἷς
 ἔμπροσθεν ἔρος οὐτός ἐστι πρὸς
 τὸ ψῦδ' ὅτι Τυχιδάμης, ἢ μά-
 λα πολλοὶ εἰσιν οἱ ἰσχυροί. Φι-
 λокλῆς. τί δ' ἔστιν ἄλλο, ἢ ἄνοι-
 α καὶ αἴτια ἐν αὐτοῖς φάναι
 τὸ μὴ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ τὸ χεί-
 ρισον αὐτῶν βελτίους περὶ
 εἶναι.

neque enim de his rogabam,
 cui qui quum usus postulat,
 mentiuntur. Veniam nimirum
 hi, imò laude plerique eo-
 rum digni sunt, quicunque
 vel hostes fefellerunt, vel
 ad salutem tali quopiam
 pharmaco usi sunt nisi neces-
 sitatibus, cuiusmodi d' mul-
 ta Ulysses etiam fecit, ut &
 vitam suam, & sociorum
 reditum redimeret. Sed de
 illis, vir optime, dico, qui
 nulla necessitate mendac-
 eium ipsum veritati longè
 anteponunt, ipsa re vidè-
 licet delectati, atque in ea
 sine ulla idonea occasio-
 ne versari. Isti ergo scire
 cupio cuius commodi gra-
 tia, istud agunt. PHIL-
 LOS. An alicubi tales ali-
 quos iam deprehendisti,
 quibus hæc insita sit men-
 tiendi libido? TYC. Et
 quidem admodum multi sunt
 huiusmodi. PHILLOS.
 Quid aliud ergo in causa sit
 quòd mentiuntur, nisi des-
 mentia? si quidem rem pes-
 simam optimæ loco præfer-
 unt.

ρίντα. ΤΥΧ. οὐδ' ἔτι τῶν ἐνὰ
 ποσσὶν ἄρ' ἐγὼ σοὶ δέξασμαι,
 συντὸς τὰν α, καὶ τῶν γυνώ-
 μων θαυμασῶν, οὐκ οἶδ' ὅ-
 πως ἰαπωνότας ἐστὶν ὡς Ἰα-
 πῶ, καὶ ἐπιλοφωδῆς ὄντας,
 ὡς ἀνιᾶσθαι μὲ, ἃ τοιοῦτοι
 ἐνδεδῶν ἄριστοι τὰ πάντα, ὅ-
 μως χαίρουσιν αὐτοῖς τι, καὶ
 τὰς ἐντυγχάνουσας ἕξασα
 τῶν ἰδῶν. ἀκείνους μὲν ἔρ τοὺς
 ποταμούς πῶ, ἕμῃ σι καὶ ἃ.
 δῖος τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτή-
 σιον τὸν Κνίδιον, καὶ πῶ
 τότων τὸς ποιητὰς, καὶ τὸν
 Ομηρον αὐτῶν, ἀοιδίως ἀν-
 θρας, ἕρρωθῶν ὡς ψόμασι
 λαχρῆμους, ὡς μὴ μόνον ἰ-
 ξαστῶν τὸς τότε ἀκούσας
 αὐτῶν ἀπὸ καὶ μίγξις ἡμῶν
 ἀκινῆσθαι τὸ ψῦδῶν, ἐν
 ἀσδοχῆς ἐν κωμῶσις ἕρ-
 σι, καὶ μίποισ φινὰ πλοῦρον.
 ἕμοι γὰρ ποταμῶν αὐδ' ἔσθαι
 ἕρ αὐτῶν ἕρσῶν, ὁπό-
 ταν οὐρανοῦ ἐμῶν, καὶ Πρῶ-
 μῆως δασμὰ ἀγχιῶνται,
 καὶ Γυγῶνται ἐπανοσσειν,
 καὶ τῶν ἐν Ἀδού πατρῶν τρα-
 γῶδιαν.

gantumque rebellionem, atque omnem illam de Inferis tra-
 gœdiam

piant. TYC. Hoc nihil est. nam ego tibi multos ostenderim ac cætera prudentes, ac sapientia mirabili: nescio tamen quo pacto captos hoc malo, mendacijsque studiosos, adeo ut ego certe molestè feram, quod viri tales, omnibus cæteris in rebus optimi, gaudent tamen esse, et eos in quos inciderrint, fallere. e Nam veteres illi, id quod tibi notius est quam mihi, f Herodotus, Ctesiasque Cnidius, atque his superiores, denique Homerus ipse, viri celebres, mendacijs etiam scriptis utebantur, ut non solum eos fallerent à quibus tunc audiebantur, verum usque ad nos etiam mendacium per manus traditum perueniret, in pulcherrimis versibus metrisque servatum. Me ergo sæpe illorum versuum nomine subijt pudor, si quando cæli sectionem, ac Promethei vincula recensent, Gi-

gœdiam

γαδίαρ, καὶ ὡς δι' ἔρωτα, ὁ
 Ζεὺς ταῦτ' ἔκλυεν ὅτι ἔγωγε
 ἔστω, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς
 ὄρνυον ἢ ἐς ἄρλον μίξιπισσύφ'
 ἔτι δὲ Πυγάσος, καὶ Χιμαίε
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κυ-
 κλωπας, καὶ ὅσα ἑαυτὰ, πα-
 νυ ἀπόκοτα, καὶ τερπίσια
 μνήστρα, παίδων ψυχὰς λη-
 πῆν διωκόμενα, ἔτι τὴν Μορ-
 μὸν, καὶ τὴν Λάμιαρ διελθί-
 τωρ. καὶ τοι τὰ μὲν τῶν ποιη-
 τῶν ἴσως μέτρια· τό δ' ἡ νό-
 κης ἡδύ, καὶ ἔθνη ποικίλα λοι-
 πῆ καὶ δημοσίᾳ ψόφισσά, αὖ
 πῶς ἐγχελοῖται; ἀ Κρήτῳ μὲν,
 τῷ Διὸς τάφορ διακνύοντο,
 οὐκ ἀγχιώνεται· Ἀθλωαῖοι δὲ
 ἢ Βειχθόνιον ἐν τῆς γῆς ἀνα-
 σθελῶσιν φασί, καὶ τὸς πρῶ-
 τος ἀνθρώπων ἐν τῆς Ἀθη-
 κῆς ἀναφῶσιν, καθάπερ τὰ
 λάχανα, πολλὸν σμυνότερον
 οὐδὲ τῶν Θεβαίων, οἱ ἔξ ὄφρα
 ὡς ὀδόντων, Σπάρτης τινὰς
 ἀναβελθασίνοι διηγοῦσιν.
 ὅς δ' ἄρ' ἔρ ταῦτα, καταγι-
 λασσόντα, μὴ ἴτα ἀληθῆ ἔ-
 ναι, ἀλλ' ἰμπρόνας ἀρ' ἔξιστά
 ζων

xant. quòd si quis hæc, quum
 sint ridicula, vera esse non
 creda

gadiam: & quo pacto ob
 amorem Iupiter in taurum
 & cygnum versus sit: &
 quemadmodum ex mulie-
 re quispiam in auiculam
 vrsamve mutatus sit: Pea-
 gasos præterea, Chimæa
 rásque & Gorgonas, ac Cy-
 clopas, atque id genus om-
 nia, admodum absurdas
 monstrosasque fabulas, &
 quæ mentes afficere puero-
 rum queant, qui larvam
 adhuc lamiámque metuunt:
 quanquam poetica sint for-
 tasse tolerabilia: at vrbes
 iam gentèsque totas vna vo-
 ce ac publicitus mentiri, an
 non hoc ridiculum? veluti
 cum Cretenses sepul-
 crum Iouis ostendere non
 pudet: & Athenienses Es-
 richithonium editum è ter-
 ra ferunt, primosque illos
 homines in Attica olerum
 more ex terra emeruisse. Hî
 tamen multò verecundio-
 res quàm Thebani, qui ex
 serpentis dentibus satiuos
 quosdâ progerminasse nar-
 creda

ἴσθηται, Κοροίβος τινός, ἢ
 Μαρπίης νομιστοῦ ἢ ὠθεθίου,
 ἢ Τεινιόνη μορφιδάσσα ἢ τῆ
 ἀέρῳ, ἢ ἐπὶ φανούτων ἰσο-
 πλιῶν, ἢ Πάνα κναρῆξ Ἀρ-
 κιδίας, σὺμμαχον ἰς Μα-
 ραθῶνα, ἢ Οραθγαρ ἰπὸ τοῦ
 Βορέου ἀναρπαχθῆσαι, ἀρε-
 βὴς οὗτος γὰρ καὶ ἀνοήτῳ κό-
 τῆς ἔδωξεν, οὗτω πάλαισι
 καὶ ἄλλοις ὑπάρμασι ἐ-
 πιστῶν. ἰς τοσούτων ἰσχυρῶν
 τὸ ψεύδει. Φιλ. ἀπ' οἱ
 μὲν σοιγῶν, ὃ Τυχιῶδη,
 καὶ ἄ ὑδάς ἢ συρῶ-
 μης τυγγάνοισιν ἄρ. οἱ μὲν
 τὸ ἐν τῷ μύθῳ τερονόμητα-
 γαγόταδων ὄντι καταμνησθῆ-
 ταν ἢ γραφῆ, οὐπὲρ μάλι-
 σα δεόνται πῆς τοὺς ἀε-
 προατοῦ. Ἀθλιῶσι δὲ καὶ
 Οιδῶσι, καὶ ἢ τινῶν ἀπ-
 νοι, σμνοτέρως ἀρφαίνον-
 ται τὰς παρῖδας ἐκ τῶν
 βιοῦτων. ἢ γοῶν τῶν ἀρεῖνοι
 τὰ μυθῶδη τῶντα ἐκ τῆς
 Ἐμάδος, ὅθεν ἄρ ἰωλῆσητι-
 μῶ, τὸς περὶ τῆς ἀδῶν
 ἴσθ-

credat, sed ea prudenter ca-
 xammans, Corabi cuiuspi-
 am, aut Margite exi-
 stimet esse, si quis aut Tri-
 ptolemum credat in alatis
 draconibus per aërem ve-
 lum esse, aut ^h Pana-
 quendam ex Arvadia in
 Marathonem venisse au-
 xilo, vel ⁱ Orubyam à
 Borea raptam esse, impius
 nimirum hic atque insanus
 videatur eis: quippe qui
 tam manifesta verâque non
 credat, usqueadè obinet
 mendacium. PHILOS.
 At poëtis Tychiade, urbi-
 busque fuerit fortassis igno-
 scendum: nam illi deles-
 tationem illam quæ ex fa-
 bula proficiscitur, ut quæ
 maxima sit illecebra, poë-
 matibus suis immiscet, qua
 potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses
 verò, Thebanique, & si qui
 sunt alij, patriæ suæ plus
 maiestatis ex huiusmodi fi-
 gmentis conciliant. Quòd si
 quis fabulas auferat è Græ-

cia, nihil obstiterit quò minus earum narratores fame-
 inta.

ἴσχυρὸν ἄλλω, μηδὲ ἀμυδι τῶν
 ξυμφορῶν τὰ ληθῆς ἀκούειν ἰθὺς
 πάντων, οἱ δὲ μηδὲ μίας ἐν-
 κα τριάντης αἰτίας, ὅμως
 χαίροντες τῷ ψόσματι, παρ-
 χέλοιοι ἀκότως δονοῖν αὐ-
 τοῦ. Ἐὐκράτης ἦκα σοί, τὸ πάν-
 τωτὰ τὰ ἄνωγα καὶ μὴ θά-
 λη ἀκούσας· μάλλον δὲ μετα-
 ξὺ λεγομένων ἀπὸ ἡμῶν, ὅχι
 αὐτὸς φέρον τὸ πρᾶγμα· ὅ-
 τινι ἰσθμοῦ, ἀποδομῶν
 αὐτῶν αἱ ἐπινοῖαι ἰσθμοῦ,
 ποτὰ τρεῖς καὶ ἀπόκοτα
 διεξίοντι· Ἐὐκράτης δὲ τὸ
 χιόνιον, ἀξιόπιστος δὲ Εὐκράτης
 ἴσθμι. καὶ δὲ αὐτὸς αἰσώ-
 σεσθ, ὡς ἰκάνῃ, οὕτω βα-
 θλὴν πάγωνα καθάμαθι, ἰσ-
 χυνοῦτος ἀνὴρ ἔτι καὶ ἑλο-
 θέα ξυμφορὰ τὰ ποτὰ, ἴσθ-
 μίαν αὐτῶν ἀπὸ τινὸς ψο-
 δομῆς ἀκούσαι παρὰ ἡμῶν, ὅχι
 πᾶσι αὐτὸς τι λαμβάνει τοιοῦ-
 τῶν. Τοῦ δὲ ἴσθμι οἶδα ὅτι ἴσθμι,
 οἶα καὶ ἴσθμι, ὅπως ἂν αὐτὰ ἐπι-
 σῶσθ, ὡς δὲ ἐπὶ μὲν τοῖς
 ἀπὸ.

intereant, quando iam ne-
 mo futurus sui hospitium,
 qui verum vel gratis audi-
 re velit. At si qui nulla ta-
 li causa, gaudent tamen
 mendacio, hi omnino ridi-
 culi merito videntur. TYC.
 Recte dicis, nam ego pro-
 tinus ab Eurate illo cele-
 bri venio, ubi multa incre-
 dibilia ac faculosa quum
 audissem, imò verò medio
 in sermone discessi, non ses-
 rens narrationem tam su-
 pra fidem, sed me velut fu-
 riae quaedam abegerunt, dum
 monstrosa multa atque ab-
 surda referent. PHILO.
 Atqui, Tychiade, vir gravis
 Eurates, est & nemo certè
 crediderit illum tam pro-
 missa barba, virum sexa-
 genarium, & qui prater eà
 sit plurimum in philosophia
 versatus, sustinuisse ut alium
 quenquam audire se præ-
 sente mentientem, nedum ut
 ipse tale quicquam audeat.
 TYC. At nescis, amice,
 qualia referebat : tum ea

quam constanter asserbat : prater eà quam sanctè in plerisque
 iurabat,

πλάσις, παράσησολμφ
 τὰ παθία ὡς με καὶ ἀρ-
 βήποντα ἐς αὐτὸν, σοικίλα
 ἔνοσφ, ἀρτι μφ, ὡς μίμνοι,
 καὶ ἔξω εἴη τῆ κατισηκότ, ἀρ-
 τι δ, ὡς γόης ὄρ, ἀρα τσάδερ
 κρόνον ἰληλάθε με, ἐπὶ τῆ
 κλοντῆ γλοτόμ τινα σίθηκον
 πεισέλωρ οὔτως ἀτοπα
 διηγᾶδ. Φι. τίνα ταῦτα,
 πῆς τῆς Βσίας, ὃ Τυχιάδ
 δη, ἰθέλω γρ ἀδύθαι, λύ τις
 να τῶ ἀλαξουείαν ἐπὶ Τηλικό
 τῶ τῶ σῶγωνι ἔσκωζν. Τυ.
 εἴσθα μφ καὶ ἀποτε, ὃ Φιλό-
 κλας, φοιτᾶρ πῆς αὐτὸν, εἰ
 ποτε σὸν λὺ τῶ σχολῶν ἄ-
 ροιμι. τῆμιρον δ᾽ Λιοντιχῶ
 συγγνώδαι δρόμφ (ἐτᾶν-
 ρ δὲ μοι, ὡς οἶδα) ἀπόθς
 παρὰ τῶ παθός, ὡς παρ᾽ Εὐ-
 κρατῶν ἔωθν ἀπέλθοι, νοτ
 βιωτᾶ ἐπιστηφόμφ, ἄμ-
 φοῖρ ἔννα, ὡς καὶ τῶ Λι-
 οντιχῶ συγγροίμω, ἡξ-
 κᾶνον ἴδοιμι (ἄγνοῖσκην
 γρ, ὡς νοσοίη) παραγίνοσ
 μαί πῆς αὐτὸν. εἶδισκω δ᾽

αὐτόσ

ut & Leontichum convenirem, & Eucratem viderem
 (ignoraveram autem quòd & grotaret) ad eum pervenio. At

Leonti,

iurabat, admotis etiam si-
 lijs, adeò ut ego quum eum
 respicerem, varia mecum
 cogitarem, interdum qui-
 dem illum insanire, neque
 animo constare: interdum
 verò ita cogitabam fugisse
 me quòd impostor esset, ac
 tantum temporis ^k sub leo-
 nis pelle ridiculam quan-
 dam simiam circumtulisset:
 adeò absurda narrabat.
 PHI. Quæ nam illa per Las-
 res sunt. Tychiade: nam ec-
 cipio cognoscere quàmnam
 præstigiaturam sub tam lon-
 ga barba occuluerit. TYC.
 Solebam quidem etiam a-
 liàs Philocles aliquoties
 eum interuisere, siquando
 videlicet multo ocio abun-
 darem. Hodie verò quum
 opus esset mihi conuenire Le-
 onticho (est autem, ut scis,
 amicus mihi) edoctus à pue-
 ro eum se ad Eucratem ma-
 ne contulisse, ut eum morbi
 inspiciendi causa videret:
 amborum nomine, nempe

αὐτόθι τὸν κῆρ Λεόντιχον ἐκ
 ἔτι, ἰσθάκε γῆ, ὡς ἔφασκον·
 ὀλίγον περὶ ἡλυθῶς, ἀλ-
 λος δὲ συχρὸς, ἐρωὶς Κλιό.
 Δημὸς τὴν ἰῶ, ὃ ἐκ τοῦ περι-
 πάτου, ἢ Δανόμαχ· ὁ Στωϊ-
 κὸς, καὶ ἰών. οἶδα τὸν ἐπι-
 τοῖς Πλάτων· λόγους θαυ-
 μάζουσα ἀξιοῦντα, ὡς μόνον
 ἀνεύθως κατανοητότα πλὴν
 γνώμῳ τῷ ἀνθρώπου, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἀποφύγεσαι διαλέμα-
 τον. ὁρᾶς οἷος ἀνθρώπου ἰσθ-
 μί, πανσόφους καὶ παναρί-
 τος, ὅτι περὶ τὸ κεραιῶνον ἀν-
 τὸ, ἐξ ἰκαστοῦ περαισίως,
 ἀδιδίμους ἀπαντας, καὶ μο-
 νουχί φοβρὸς πλὴν πρόσωπον.
 ἔτι ἢ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγον· πα-
 ρῶν κατὰ χεῖρα, οἶμα, τῆς
 νόσου ἐπικληθείς. καὶ ῥᾶον ἐ-
 δόκει ἡδὲ ἔχειν ὁ Εὐκρατης.
 ἢ τὸ νόσημα τῶν σωπρόφων
 ἰῶ. τὸ ῥῆμα γῆ ἐς τὸς πό-
 δας αὐτοῦ αὐτῶν καταληθ-
 θαι. κατέβη δὲ ἔμμε παρ' αὐ-
 τὸν, ἐπι τῆν ἰκίον ὁ Εὐκρά-
 τος ἐκείνου, ἠρῆμα ἐκκλι-
 νας τῆ φωνῆ ἐς τὸ ἀσθενικόμ,
 ὁ πό.

in lecto iuxta se insuit voce,

Leontichum ibi iam non in-
 uenio (nam paulò antè, ut
 dicebant, exiuerat) alios ve-
 rò confertor reperio, in qui-
 bus erat Cleodemus Pe-
 ripateticus, & Dinoma-
 chus Stoicus, & Ion, nosti
 virum? Illam dico qui ex
 Platonica doctrina ma-
 gnam sui admirationem ex-
 pectat, ut qui solus mentem
 viri deprehenderit, quique
 eius oracula alijs quoque
 posuit enarrare. Vides quos
 tibi viros nomino, nimi-
 rum omni sapientia atque
 omni virtute præditos, ut
 pote ipsum ex quaque se-
 cta caput, reuerendos her-
 cle omnes, atque aspectu
 propemodum terribiles. Ad-
 erat præterea medicus An-
 tigonus, ut vsui in morbo
 esset aduocatus opinor. Et
 melius iam habere se viden-
 batur Eucrates: ac morbus
 quidam ex familiaribus e-
 rat. humor enim rursus in
 pedes ei descenderat. Se-
 dere me ergo Eucrates
 languidulè remissa paululùm
 quum

ὁπότε εἶδε με, καὶ τοι βοῶντος
 αὐτῷ, ἢ διατρυφούσης τι, πικτας
 ξὺν αἰσιῶν, ἐπὶ κκορ. ἡ ἀγὼ μά-
 λα πικτυλα, μὴ ὅ, μὴ ψαῖς
 σαμι τῷ ποδῶν αὐτῷ, ἀπλο-
 γησάμην ὅ τὰ σωκῆθη ταῦτα,
 ὡς ἀγνοῶσαμι νοσῶντα, ἢ ὡς
 ἐπὶ ἔμαθορ, φροσῶ ὅ ἔλθοι-
 μι, ἐκαθεξέσολω πηλοσίρ. οἱ ἢ
 δὴ ἐτὶ χαυρορ ἢ δὴ ἡπὲρ τῷ νο-
 σήματῷ τὰ ἢ ἡδὴ πῶρ η-
 κότσο, τὰ δὲ καὶ τότε διεξίονε
 τῶν, ἔτι δὲ καὶ θεραπεῖας τι-
 νὰς ἔκαστῷ ἵπποβάμουσῶν. ὁ
 γὰρ Κληόδημῷ, εἰ δὲ ἰών, φη-
 σὶ, ἢ ἄεισερ ἄτις ἀνελόμην ὅ
 χαμόθερ τὸν ὁ δόντα τῆς μυ-
 ζαλῆς, οὕτω φουαθεῖσης,
 ὡς πῶεπορ, ἐν δὲ ἰσθμῶν ἀς δέρε-
 μα λένουτῷ, ἄρτι ἀπδαρσῶ-
 τῷ, εἴτα πεισάψει περὶ τὰ
 σκίλη, αὐτίκα παύεται τὸ
 ἀλλήμα. ἢ ἀς λένουτῷ, ἔφη
 ὁ Δεινόμαχῷ, ἐγὼ ἢ κῶσῷ, ἐ-
 λάφω δὲ θηλείας, ἔτι παρθεῖς
 ἢ ἀδάτω. ἢ τὸ πρῶμα οὕτω
 πιθωνάτφορ ὡκὺν γὰρ ἢ ἔλα-
 φῷ, καὶ ἔρρωται μάλα ἐν
 τῶν

virginis adhuc, & nondum inita. & res quidem magis
 est hoc pacto credibilis: velox enim cervæ est, maximè que
 pælet

quum me conspiceret: quan-
 quam interim dum ingrede-
 rer, vociferantem eum ac
 vocem intendentem audie-
 ram: tamen ego admodum
 curiosè cauens ne pedes eius
 tangerem, ubi me vulga-
 ribus istis verbis purgaue-
 ram quòd eum agrotare
 nesciuerim: quod ubi rescis-
 sem, curriculo venerim: ad-
 sedi propè. Et illis quidem
 sermo iam de morbo erat,
 & quedam iam antè dix-
 rant, quædam verò etiam
 tunc narrabant: præterea
 medicamenta quædam quis-
 que proferebat. Cleode-
 mus igitur: Si quis ergo (in-
 quit) sinistra manu tollens
 humo mustela dentem,
 sic interfecta, ut antè dixi,
 in leonis pellem alligauerit,
 nuper excoriati, ac deinde
 circum crura posuerit, il-
 licò sedatur dolor. Non in
 leonis pellem, inquit Dino-
 machus, ut ego audiui, sed
 in ceruæ potiùs fœmella.

τῶν ποδῶν. ἢ ὁ λίων ἀλι-
 αῖ μὲν, ἢ τὸ λίον αὐτῶν, καὶ
 ἢ χέρη ἢ διεξία, καὶ αἱ τρίχες ἐν
 τῷ πύγων ὅτι ὀρθαῖ, μεγάλα
 δαιμόνια, εἰ τις ἐπίστω αὐ-
 τῶν χερσῶν μὲν τῶν οἰκείας
 ἐπαδῶς ἐκασθ. ποδῶν δὲ ἰα-
 σιμ ἢ κισα ἐπαγγέλλεται. καὶ
 αὐτὸς, ἢ ἄδ' ὁ Κλειόδημος,
 ἔτω πάλα ἐγὼ γυνώσκω, ἐλθ-
 οὐ χελεύει τὸ δερμα εἶν, διὸς
 τὶ ὠκὺν ἔλαφ. ἔναρχ. δ'
 τίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ βιωτὰ
 μὲν διδάξει με, ἀπὸν ὠκυτέ-
 ρος εἶν τῶν ἐλάφων τὸς λίον.
 τας ἀμείλα, ἔφη, καὶ ἀρδισι-
 αὐτὰς διώκοντες. ἐπὶ νύξου οἱ
 παρόντες, ὡς εἶ ἀπὸν τῶν
 Λιβύων ἐγὼ δέ, οἷον γὰρ, ἔ-
 φη, ἐπὶ δαῖς τισι τὰ βιω-
 τὰ πάντοδα, ἢ τοῖς ἔξωθεν
 παραρήμασι, τὴν κακὴν ἐνδο-
 στήθιδος, ἐγὼ ἔλαφον ἐπὶ ὧ-
 νόσῳ με, ἢ δὴλοι ἢ ἔλαφον ἐπὶ
 γυνώκεις μου πομπὴν τὴν ἀ-
 νοισιν, ἐπεὶ μὴ ἐπισαίμην τὰ
 πρὸς δηλότατα, καὶ περὶ ὧν
 ἔμ οὐδὲς φρονῶν ἀντίποι-
 μὴ

ignorarem, & quibus nemo

valet pedibus: & leo quidem
 fortis est, pinguedo que eius,
 ac manus dextra, pilis
 qui recte è barba prominent,
 magnam vim obtinent, se-
 quis uti nouerit cum pro-
 prio cuique carmine: at pen-
 dum curam minime polli-
 centur. Et ipse quoque, in-
 quit Cleodemus, olim sic pu-
 tabam ceruina pelle vien-
 dum, propterea quod ceruus
 velox esset. at nuper vir qui-
 dam Libycus, peritus profe-
 ctò in rebus huiusmodi, con-
 trà me docuit, ceruis osten-
 dens velociore esse leones:
 quippe qui eas, inquit, etiam
 persequendo capiunt. Lau-
 dabant qui aderam, tan-
 quam rectè dixisset Liby-
 cus ille. Tum ego: Putatis,
 inquam, incantamenti quò
 busdam sedari talia? aut fo-
 ris admotis appendiculis,
 quum intus malum grassèa
 tur? Riserunt hunc sermo-
 nem meum: & palàm in me
 magnam damnabant amen-
 tiam, qui apertissimas res
 qui sapiat, contradicat

μὴ ἐχέῃ οὗτος ἔχων. ὁ μὲν τοι
 ἴσπερὸς. Αντίγονος ἰδιόσημοι
 ἠδὲ τῶν τῆ ἐρατῆσά με πα-
 λαιῶν ἢ μὲν εἶτο, οἶμα, βοη-
 θῆν ἀξίω τῶν εὐκράτη μὴ ἀ-
 τῆσ τέχνης, οἶν τε πρᾶγῃ ἐ-
 λῶν ἀπέχουσαι, καὶ λαχάνα
 σιτῆσαι, καὶ ὄλας ὑφαρῶν
 ἢ τῶν. ὁ γοῦν Κλειόδημος ὑ-
 πομαδιῶν ἄμα, τί λῆξῃ, ἔ-
 φη, ὅ Τυχιάδῃ, ἀπιστορ ἔναί
 σοι δοκᾷ, τὸ ἐν τῶν τοιού-
 των γίνουσα τινὰς ὠφελεί-
 ας ἰς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε,
 ἴω δ' ἰγὼ, εἰ μὴ παρὺ τῶ
 ἔἴνα κορβύης μισθὸς εἴλω, ὡς
 πισώσαρ τὰ ἔξω, καὶ μὴ
 δὲρ λεινονοῦντα τῶς ἐνδοθεν
 ἐπιγέρονσι τὰ νοσήματα,
 μὴ τὰ ῥήματα, ὡς φασί, καὶ
 ρουτέας τινὸς ἐνερῶν, καὶ
 τῶ ἴασιν ἐπιπέταρ πε-
 σαρτῶμα. τὸ δ' ἐν ἄρ ἦσσι
 τῶ δ' ἔν ἐς τὸ Νεμέου λίου-
 τῶ τὸ δὲρμα ἐνδύση τις ἐν
 καὶ δὲρα ὄλας μυράνας. ἐγὼ
 γὰρ αὐτὸν τῶν λίοντα εἶδον
 πομπῆς χωλῶντα ἢ ἄλ-
 γηδὸς

vel in Neméi leonis pellem sedecim mustelas integras in-
 fuerit. Ego profectò leonem ipsum è doloribus sæpe clau-
 dicantem

quin sic se habeant. At mea
 dicus certè Antigonus des-
 lectari mihi visus est hac ro-
 gatione mea lamudium au-
 tem neglectui habitus fue-
 rat, opinor, quum opem Eu-
 crati ferre ex arte vellet, de-
 nunciatis videlicet vino ut
 abstineret, atque oleribus
 vesceretur, & vigorem ani-
 mo omnino minueret. Cleo-
 demus ergo subridens in-
 terim: Quid ais, inquit,
 Tychiade? incredibile tibi
 videtur esse ut ex rebus hu-
 iusmodi parentur quedam
 aduersus morbos remedia?
 Mihi certè videtur, inquam
 ego: nisi naribus adeò mu-
 cosis sim, ut credam ea que
 foris applicantur, nihil-
 que cum his que morbos
 excitant, intus communi-
 cant: per verba tamen,
 ut dicitis, ac præstigiatus
 ram operari: quum ap-
 penduntur. sanitates im-
 mittere. id profectò nun-
 quam fieri possit, nec si quis

γηδόνων, ἰν' ὀλοκλήρῳ ᾧ αὐ-
 τῷ ἑρματι πάντ' ἔρ, ἰδιώ-
 της, ἔφη ὁ Δεινόμαχ' ὅ, ἔ, καὶ
 τὰ βιαῦτα ἐκ ἐμὴν ἰσὶ βίῃ
 μαθῆν, ὄντινα τρόπον ὄφει-
 λῆ βίῃ νοσήμασι πεσφρόμα-
 να. καὶ μοι δοκεῖς εἶδ' τὰ πε-
 φανέστατα ἄν παραδείξαθαι
 ταῦτα, ἔν' ἐν πρὶόςθι πυρετῶν
 τὰς ἀρπομπάς, καὶ ἔν' ἐπιτῶν
 τὰς καταθέλητας, καὶ βροδάνων
 ἰάσεως, καὶ τῶν α, ὁπόθ' καὶ αἰ
 γραδῶν ἠδὴ ποιῶσιν. εἰ δ' ἰκῆ-
 να γίγνεται ἀπαντα, τί δ' ἄ πο-
 τι ἐχί ταῦτα οἴση γίγνεται
 ἡδὲ ὁμοίων; ἀπείραντα, λῶ
 εἰ γῶ, ξυμπράνν, Δεινόμα-
 χε, καὶ ἡλα, φασί, ἐκκρῆας τὸν
 ἡλον οὐδ' ἔρ, ἔ φῆς, ταῦ-
 τα δ' ἡλα μετὰ βιαῦτης διωά-
 μεις γίγνεται. ἢν γδ' μὴ
 πείσης, πρότερον ἐπάρων τὸν
 λόγον, διότι φασί, ἔχ' γίγνε-
 θαι, ἔ τ' ἐπυρετῆ καὶ οἰδήμα-
 τ' ὅ διδιότ' ἢ ὄνομα θισπέ-
 σιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαεικῶν καὶ
 εἰ δ' ἔν' ἢ βροδῶν ὅ δραπ-
 τόνος, ἔτι βί γραδῶν μύθοι
 λυγῶ.

aut nomen aliquod diuinum, aut dictionem aliquam barba-
 ricam, ob id ex inguine fugiat : amiles adhuc fabulæ sunt

dicantem vidi in vniuersa
 sui ipsius pelle. Nimum i-
 dioa es, inquit Dinoma-
 chus, neque vnquam tibi
 curæ fuit, vt disceres quos
 nam modo res istiusmodi
 aduersus morbos quum ad-
 hibentur, conferunt : ac mi-
 hi videris ne notissima qui-
 dem ista recepturus, febrium
 videlicet istarum profuga-
 tiones, quæ certo quodam
 ambitu recurrunt, tum ser-
 pentum demulsiones, ac bus
 bonum sanationes, & ca-
 tera quæcunque anus etiam
 iam faciunt. quod si illa
 sunt omnia, quæ tandem
 non putabis hæc etiam si-
 milibus rebus fieri? Infa-
 nita congeris, inquam, Di-
 nomache, ° clauumque, vt
 aiunt, clauo extrudis. Ne-
 que enim constat ea quæ
 commemoras, eiusmodi vti
 fieri. Quamobrem nisi red-
 dita ratione persuaseris pri-
 mum natuna fieri posse, vt
 febris tumorque vereatur,

δι' ἄλλὰ ἔτι. σὺ μοι δονᾷς, ἢ
 δι' ὅς ὁ Δεινόμαχος ὁ τῶν
 ταλίων, ἔδ' ἔδ' εἰς τὸν
 ἔργον μὴ οἶα τὰς ἰάσεις οἶον
 τε εἶναι τῶν ἰερῶν ὀνομάτων
 γίνεσθαι. ἔτι δ' ἰδὼν μὴ
 ἔχει, ὃ ἄπεισιν κοινὰ ἴσθ' οὐδ' ἔν,
 ἢ θῶρον ὄντων, ὅμως τὰ τῶν
 ταψιδῶν εἶναι. ἰδὼν ἢ ἢ θῶρος
 σῖθα, ἢ ἰάσεις αὐτῶν, καὶ ἄ
 ἔν ποιοῖσι τὸς λαμπύρας, τὰ
 φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀρι
 σάντων. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐ
 τὸς, ἢ οἱ πᾶσι δὲ αὐτῶν, ἢ πᾶσι
 φάρμακα πάσθων ἰερά
 πων τὸς νοσούντων, ἐπίουτας
 καὶ μυρίασιν ἐπὶ ἰατροῦν. ἔτι
 τῶν. ἔτι δ' ἰδὼν ἔτι δ' ἰδὼν
 θαυμάσιον τι διηγήσασθαι ἔτι
 δ' ἰδὼν μὴ ἀκίον ἔτι, ἀμφὶ τὰ
 τίπαρα καὶ ἄλλα ἔτι σχεδόν,
 ἢ καὶ τίς ἀγγέλων ἔτι πα
 ρῆ, Μίδαρον τὸν ἀμπελοργόν,
 ἔτι φωνήων ἔτι τὰ ἄλλα οἰκίον
 τῶν ἰερατικῶν, ἀμφὶ πᾶσι
 ἔτι ἀνὸν ἔτι, τὸν ἰερέων ἀν
 χθόντων, ἔτι ἔτι οἰκίον
 τα

etiam alijs in rebus robustum atque industrium, et circa ple
 num iam forum a vipera morsum iacere iam putre
 facto

quaecumque retulisti. Tu mi
 hi videris, inquit Dinoma
 chus, quum ista dicas, ne deos
 quidem esse credere. Siquis
 dem putas fieri non posse,
 ut per sacra nomina reme
 dia morbis afferantur. Hoc,
 inquam ego, vir optime, ne
 dixeris. nihil enim prohi
 bet quod minus, etiam si ma
 xime dij sint, ista tamen
 sint vana. Ego vero et deos
 colo, et medelas eorum vi
 deo, et leuamenta que la
 borantibus conferunt, phar
 macis videlicet atque arte
 medica restituentes. Itaque
 P. Aesculapius ipse eiusque
 posterij salutaria pharma
 ca admouentes medebantur
 aegrotis, non leones aut mu
 stelas circumligantes. Milite
 hunc, inquit Ion. At ego vo
 bis mirabile quiddam nar
 rabo: Eram adhuc adolef
 centulus, annos natus ferme
 14. quum quidam ad patrem
 meum venit nuncians ei, Mi
 dam vitis cultorem seruum,

φα τὸ σκῆλ. ἀναδύτι ῥ
 αὐτὸ τὰ κλέματα, ἢ τὰς χά-
 ραξι περιπέλοντι, περὶ
 πύθρον τὸ θεῖον δακτύλιν κα-
 τὰ τὸ μέγαρ δάκτυλον. καὶ τὸ
 μὴ φθάσαι, καὶ καταδύου
 αὐθις τὸν φωνόν. τὸν δὲ
 οἰμώσαν, ἀρπυγῶν ἢ ἀλ-
 γηδόνων. ταῦτά τε οὐκ ἄ-
 παγγέμετο, καὶ τὸν Μίδα
 ἐρωτῶν αὐτὸν ἐπὶ οἰμω-
 δῶ ὑπὸ τῶν ὁμοδόνων περὶ
 κομιζόμενον, ὄλον ὠληκό-
 τα, πικρὰν δὲ, μνῆσιν τὰ πῶ
 ἐπιφάσαν, ὀλίγον ἔτι ἰμ-
 πνέουσα. κλυτμῶν δὲ ὠ
 παρὶ τῶν φίλων τις παρῶν,
 θάρρα, ἔφη· ἰὼ γάρ σοι ἀνε-
 δρα Βαβυλόνιον τῶν Χαλ-
 δαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέ-
 ταμι, ὅς ἐτάσθη ἢ ἀνθρωπορ.
 ἢ ἵνα μὴ σταρίθω λέγων, ἢ
 κεν ὁ Βαβυλόνιος, ἢ ἀνίστησι
 τὸ Μίδα, ἐποδῆ τι ἰξάλ-
 ῶς τὸν ἰκτὸν σάματ. ἔτι
 καὶ πεσαναρτίως ὡς ὡδὶ
 τιθνηκῆς παρθεῖν ἴδον ἄ-
 τὸ

facto crure. Etenim dum
 ligaret palmites, ac vallis
 circumplicaret, adrepens
 tem bestiolam maximum eū
 pedis momordisse digium.
 Tum illam quidem illicō
 aufugisse, & sese rursus in
 latebram condidisse. Illum
 verò eiulare perditum è do-
 loribus. Hæc ergo quum
 nunciarentur, iam Midam
 ipsum videbamus læstea
 domum à conferuis ap-
 portari, inflatum totum, li-
 uidum, ac superficie tabes
 factum, vix iam spirantem.
 Pater ergo quum id mox
 læste ferret, amicorum quis-
 piam, qui tum foris ad-
 erat: Bono animo es, ina-
 quit. Ego enim virum quen-
 dam Babylonium ex Chal-
 dæis quos vocant, protim-
 nus huc adducam, qui scā-
 nabit hominem & ne diem
 narrando conteram, venie
 Babylonius, ac Midam re-
 stituit, effugato ex corpora
 re veneno quadam incantatione, & ad pedem eius ap-
 penso virginis defunctæ lapillo, quem è calumna exci-
 derat. Atque istud quidem hæctenus forsitan mediocre
 fuerit.

τῶ τῆς σάλυς ἰκκόψας· καὶ
 τοῦτο μὲν ἴσως μέγιστον· καὶ
 τοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀραμυ-
 νῶ τὸν σκιμποδα, ἐφ' οὗ ἐ-
 κκόμετο, ὡχέτο ἐς τὸν ἀ-
 γρὸν ἀπιῶν, ἑσθλὸν ἡ ἰσώ-
 σθι ἰδιωτικῆ καὶ ὁ σηνίτης
 ἔκειν· οὐδὲ καὶ αἰ-
 λα ἰποίγοι θεσπίσεια ὡς ἀ-
 ληθῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλ-
 θῶν ἑσθλὸν, ἰσώτων ἱερῶν
 κάτινα, ἐκ βιβλίου παλαιᾶς,
 ὀνόματα ἐπὶ θεῶν, καὶ δεξ-
 αὶ καθαρνίς τὸν τόπον,
 περικλυτῶν ἐς τῆς ἑξήλα-
 σιν· οὐδὲ μὲν ἱερῶν ἐν τῶν
 ἔραρ. ἕκαστον οὐδὲ ὡς πρὶν ἐλ-
 κόμην πρὸς τὸν ἰσώδην,
 ὄφεις ποταμοί, καὶ ἀσπίδων
 καὶ ἑχιδναί, καὶ θερῶσαι
 καὶ ἀκοντίαι, φριψοίτε καὶ
 φθλοῖ· ἰδέτω δὲ ἐς ἑσθ-
 κων παλαιῶν, ἑπὶ γήρας,
 οἶμαι ἑξερῶσαι μὴ διωξεί-
 μιν· παρακούς τὸ πρὸ-
 σάγματ· ὁ δὲ μάγ· ἐν ἑ-
 φη παρὰ νῦν ἀπαντας, ἀπὸ ἑ-
 ναί τινά τῶν ὄφιν τῶν νεότα-
 τῶν χαροτονίς, πρὶς ἑσθλῶν
 ἔπειμα

fuerit. Tum Midas iam i-
 pse sublato in quo allatus
 erat scabello, discessit in
 agrum. tantum potuit in-
 cantatio, & columnaris il-
 le lapis. At idem iste Baby-
 lomus alia præterea diuina
 planè fecit. Nempe in agrum
 profectus manè, quum pro-
 nunciasset sacra quaedam
 ex vetusto codice septem no-
 mina, sulphure ac face lu-
 strato loco, in orbem ter
 obambulans, serpentes om-
 nis inuitos exciuit quicunq;
 que intra eam regionem e-
 rant. Veniebant ergo tan-
 quam ad incantationem tra-
 cti serpentes multi, atque
 aspidēs, & viperæ, & ce-
 rastæ, & iaculi, phryniq;
 ac physali: relinquebatur
 autem vnus draco anno-
 sus, prorepere, vi opinor,
 ob senectam non valens,
 qui non fuerat audiens di-
 cto. At magus, Non adsunt
 omnes, inquit. Tum vnum
 quendam ex serpentibus,
 eum videlicet qui manu mi-
 nimus erat, selectum lega-
 tum

ἐπιμύσσει ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ
 μὴ ἄμικρὸν ἦεν ἡ ἀκνήν. ἔπει-
 πὰ δὲ συνηυρίσθη, ἰνὸς φε-
 σσῆς ἢ αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος,
 τὰ δὲ αὐτῶνα μάλα κατακεί-
 θη ἅπαντα ἐπὶ τῷ φουσίματι,
 ἡμῶς δὲ ἰθανμάζον. ἅπα-
 μοι, ὦ ἰων, ἡ δὲ ἐγὼ, ὁ ὄψης,
 ὁ πρὸνθούτης, ὁ νέος, ἄρα καὶ
 ἰχθαράσθη τὸ δράκοντα ἡδύ,
 ὡς φῆς, γυγυραότα, ἢ οὐκίως
 να ἰχθωρ ἰκάν. ἐπισηκίβω,
 σὺ μὲν πάσας, ἔφη ὁ Κλεόδη-
 ρος. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπισί-
 ρος ὦρ σὲ πάλα ταῖς αὐτῶνα
 (ὦ μὲν ἔδον ἢ λόγῳ λυα-
 τὸν γυγυραότα ἄρ αὐτὰ πισυ-
 σαι) ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ἔ-
 σθον πετόμενον τὸ ξύρον τὸν
 βάρβαρον (ἐξ Ὑπερβορίου δὲ
 ἡ, ὡς ἴφασκην) ἐπίστω, καὶ
 ἰνικύθλω, ἐπὶ πολλὸ ἀντι-
 σχῶν. τὴν δὲ ἴδα ποιῆν, αὐτὸ
 ὄρωντα ἐξ τῆ ἀέρ. φέρ-
 ῶνον, ἡμίρας οὐσῶς, καὶ
 ἴφ' ὕδατος Βαδίσουτα, καὶ
 ἐξ πυρὸς Διξίουτα, καὶ
 σχολῆ

um mittebat ad draconem: ac paulò post venit etiam ille. At postquam iam colle-
 cti consitiissent, Babylonius in eos insibilavit. Atque il-
 li repente admodum omnes ab eius flatu incensi sunt, nobis interim admirantibus. Tum ego: Dic mihi, inquam, Ion: serpens ille les-
 gatus, iuuenem illum dico: utrum manu deduxit draco-
 nem, qui iam, ut ais, senue-
 rat, an ille baculum gestans innitebatur? Ludis tu qui-
 dem, inquit Cleodemus: at ego, qui et ipse quoque o-
 lum minus talia credebam, quàm nunc tu (putabam enim nulla ratione fieri pos-
 se ut ea crederem (tamen quum volentem primùm conspicerem peregrinum il-
 lum barbarum (erat autem, ut ferebant, ex Hyperbo-
 reis) credidi, ac viclus sum, quum tamen multum diuè repugnassem. nam quid fa-
 cerem quum eum cernerem

in aère volentem, atque id interdiu, ac super aquam in-
 gredientem, atque per medium ignem incedentem, id-
 NNn 5 que

σχολῆ καὶ βιάδων· οὐ ταῦτα, λέ-
 ει ἐγὼ, εἶδον τὸν Ὑπερβόρειον
 ἄνδρα σωτόμενον, ἢ ἐπὶ τῷ ὕ-
 δατι ὁ βυβηκότα· καὶ μάλα, ἢ
 εἰ ὅς, ἰσοδιδεμένον γε καρβα-
 τίναν, οἷα μάστιγα ἰκάνοι ἰππο-
 δύνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα
 ταῖσι καὶ λέγειν, ὅτε ἰππο-
 δύντων ἔροτας ἰπιπέμων, καὶ
 καὶ δάμονας ἀνάγων, καὶ νε-
 κρῶς ἰάλους ἀνακαλῶν, καὶ
 πλὴν ἑκάτῃ αὐτῶν ἰναργῆ
 παλαιᾶς, καὶ πλὴν σελῶν λιπα-
 τασπῶν; ἐγὼ γὰρ διηγέσμαι
 ὑμῖν, ἃ εἶδον ὑπόμωρα ὑπὸ
 αὐτῶν ἰω Γλαυκίᾳ καὶ Ἀλεξικλῆϊ.
 ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πα-
 τρὸς ἀφθανόντος, παραλα-
 βὼν πλὴν ὀσίαν, ἠράσθη Χρυσ-
 σίδῳ τῆς Δημαρέτης θυγα-
 τρος· ἰμοὶ δὲ Ἀιδασκελῶ ἐ-
 χεῖτο παρὰ τὸς λόγους· καὶ
 ἢ γε μὴ ὁ ἔρωσις ἰκάνῃ ἀπη-
 σχολήσεν αὐτὸν, ἅπαντα ἄμ-
 ἠδικὰ τὰ τῷ πεπαιγμένου ἡπίστα-
 τος ὄς καὶ ὀκτώκαιδεκάτης
 ἔτη ἀνέλιπε, καὶ πλὴν φυσικῶν
 ἀκρόα.

que lentè ac sensim? Tunc,
 inquamego, ista videbas,
 virum Hiperboreum vos
 lantem, aut super aquas ama-
 bulantem? Et maximè, in-
 quit ille, carbatinas indu-
 tum, quo calceamenti ge-
 nere illi potissimum vrun-
 tur. Nam minutula ista quid
 attinet referre, quæcunque
 fecit, quo passio amores im-
 miserit, ac dæmones exege-
 rit, mortuòsque marcidos
 in vitam reuocauerit, atque
 Hecaten ipsam palàm con-
 spectibus exhibuerit, lū-
 nâque è cælo detraxerit?
 Quin ego vobis referam
 quæ ab eo heri conspexi in
 Glaucia Alexidis filio,
 Glaucias hic quum patris
 nuper defuncti substan-
 tiam suscepisset, Chrysi-
 dem amabat Demæneti fi-
 liam: ac me quidem præ-
 ceptore in disciplina vteba-
 tur: ac nisi amor ille à stu-
 dio deduxisset eum, vniuersam
 Peripateticorum do-
 ctrinam perdidicisset, ut qui octo & decem quum es-
 set annorum, iam absoluerat Analytica: tum physicam
 auscul-

ἀπρόσβουρον μὴ ἐκλήθησθαι ἄς τις
 ἔρωτι, μίω δὲ μοι τὸ πᾶν. ἐξ
 γὰρ δὲ, ὡς περὶ ἀπὸς λῶ, δι-
 ελάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερ-
 βόρειον ἐκείνον μάγον ἀγω-
 πῆς αὐτὸν, ἐπὶ μὴ αἰσίοτις ἔ-
 σι μὴ τὸ παραρτήματα (ἔδει γὰρ
 πῶς τελεῖσθαι τὴν πῶς τὰς θυσί-
 ας) ἐκκαίθηκα δὲ, ἅ τῶροι τῆς
 Χρυσίδος. ὃ γὰρ ἀξιομύθητι
 ῥήθῃ πλὴν σιληώδῃ (τότε γὰρ
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ τοιαῦτα
 τελεσιουργεῖται) βόρειον τὸ ὄρυ-
 ξάμενον ἐν αὐτοῖσι τῆς οὐ-
 κίας περὶ μίω δὲ νύκτας ἀνε-
 κάλιστον ἡμῶν, πρῶτον μὴ τὸν
 Αναξικλῆα τὸν πατέρα τοῦ
 Γλαυκίου, πῶς ἐπὶ αὐτῶν τε-
 θυώτα, ἡγανάκτα δὲ ἔρωτι
 ἐπὶ τὸ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο,
 τὰ τελευτώα δὲ ὅμως ἐφῆκεν
 αὐτῶ ἔρωτι. μετὰ δὲ, πλὴν Β-
 κλάτω τὴν ἀνάγκην, ἐπαγο-
 μύθητι τὸν Κερβερον, καὶ πλὴν
 σιληώδῃ κατέσπασε. πολλὴ
 μορφοῦσι θίασμα, καὶ ἀποσι-
 ἀν.

auscultationem in finem vs-
 que percurreret. Amore ta-
 men victus, mihi rem o-
 mnem significat. Ego ve-
 rò, quemadmodum par ea-
 rat, quippe qui præceptor
 eram, Hyperboreum illum
 magum ad eum duco, con-
 ductum quatuor illicò mi-
 nis in manum datis (opor-
 tebat enim preparari quida-
 dam ad sacrificia) tum ses-
 decim præterea, si Chry-
 side potiretur. Ille verò ere-
 scentem observans lunam
 (nam tunc ut plurimum
 huiusmodi sacra peragun-
 tur) fossam cum effodis-
 set in aperto quodam loco
 domus, sub dio circa mes-
 dian noctem evocavit no-
 bis primum quidem Anaxi-
 elem Glauciae patrem, ans-
 te septem menses vita defun-
 ctum. Succensebat autem
 ob amorem senex, atque in-
 dignabatur: tandem tamen
 ei permisit ut amaret. Pos-
 tea verò Hecaten quoque
 eduxit, afferentem unà Cerberum: tum lunam deit-
 xit, multiforme quoddam spectaculum, & quod alias
 aliud

ἀποδοῖν τι φανταζόμενον. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικείας
 ἀνμορφῶν ἐπιδεδανυτοῦ, ἅτα
 βούς ἰγνίτο πάγκαλῶς, ἅτα
 σκυλαξὶ ἐφάνετο. τίνα δ'
 οὐρὸ Ὑπερβόρειον ἐκ πηγῶν
 ἐρῶτιόν τι ἀναπλάσσει, ἅσις
 θεῖ, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα.
 καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξήλατο. καὶ
 μετὰ μικρὸν δ' ἐπίσει λόπ-
 τος πλὴν οὐρανὸν ἐκείνην καὶ ἔ-
 σκεδούσας περὶ αὐτῶν Γλαυ-
 κίας, ὡς ἄν ἐμμανέστατα ἐ-
 ρῶσιν, καὶ σωλῶ, ἄγε δὲ
 ἀλεκτρούωνων ἰκονομῶν ἄ-
 δούτων. τότε δὲ ἔτι σε-
 λῶν ἀκτῶν ἐς τὸν οὐραν-
 οῦν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδωκε τὰ
 τῆς γῆς, καὶ τὰ ἀπὸ φάσμα-
 τα ἠφανίσθη, καὶ πλὴν Χρυ-
 σίδα ἐξωκίμασεν περὶ αὐτῶν
 τόπων σχεδὸν τὸ λυκαυγίς.
 ἂ ταῦτα ἔδωκε, ὦ Τυχιάδη,
 οὐκ ἄν ἔτι ἐπίσηςσας, ἔναι
 ποικίλῃ ἐν ταῖς ἐρωδῶν ἡμέ-
 ραισι. εὐλόγησας, λῶ δ' ἐγὼ ἐς
 μέσον γὰρ ἄν, ἔτι ἔδωκε αὐ-
 τῶν νῶν δὲ συγγάμην, οἶμα, ἂ
 μὲν

aliud apparebat. Primum
 quidem muliebrem formam
 referebat: deinde in vac-
 cam formosam vertebatur:
 postremo verò catula vis-
 debatur. Hyperboreus ille
 tandem quum finxisset quen-
 dam è luto Cupidinem: A-
 bi, inquit, atque huc per-
 ducas Chrysidem, Ac lus-
 tum quidem protinus evo-
 labat: paulò post autem as-
 fuit illa, pulsans ostium.
 Tum ingressa Glauciam
 complectitur, eum quam in-
 sanissimè deperiens: & cum
 eo versata est quoad gala-
 los canentes audiimus.
 Tum verò luna subuolas
 bat in cælum, atque Heca-
 te subijit terram, cæteraque
 spectra disparuerunt: &
 Chrysidem tandem emisit
 circa ipsum fermè di-
 luculum. Hæc Tychiade
 si conspexisses, haudqua-
 quam amplius dubitasses es-
 se multa in carminibus istis
 commoda. Bene dicis, in-
 quam ego. credidissimè e-

quidem, si vidissem ea: nunc verò ignoscendum mihi puto,
 si qua.

μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδρυῖν
 ἔχω. πῶς ἀπὸ οἴδρα φέρεται
 Χρυσίδα, λέγεις, ἱρασιδῶ
 γυναικῶν, καὶ πρόχαρρον, ὃς ὁ-
 ρῶ δὲ, τίς ἔστιν ἐν καὶ ἰδιότητι
 ἐπὶ αὐτῶν ὅσων πηλῶν προ-
 βουτῶ, ἢ μάστιγος ἐξ Υπερβο-
 ρείων, ἢ σελήνης αὐτῶν ἄκο-
 σι βραχυῶν ἀγαθῶν ἐς Υπερ-
 βορείους δαυατῶν ἢ πάντων φέ-
 ρει ἰδίως ὡς ταύτην τὴν ἐ-
 πὶ αὐτῶν ἢ γυνῶν, ἢ τὸ ἰανθιον
 ὅτι φάσμασι πέπονθεν. ἐκεί-
 να μὲν φέρεται ἢ ψόφον ἀκού-
 χαλκῶ ἢ σιδερέω, πῶς φανερὸν καὶ
 ταῦτα φέρεται ἢ μῆς φανερὸν αὐτῶν δὲ,
 ἄν ἀργυρέω πῶς φανερὸν, ἢ ἔρχεται
 πῶς τῶν ἄλλων ἄλλως τε ἢ θου-
 μῶν αὐτῶν ἢ μάστιγος, ἢ δαυαμῶ-
 ν ἢ αὐτῶν ἱρασιδῶν πῶς ἴσων
 πηλοσιωτάτων γυναικῶν, καὶ
 τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμ-
 βάνειν, ὃ δὲ τελευτῶν μινῶν,
 πάντων συμφορῶν ἢ ὄν, Γλαυ-
 κίαν ἐπερασμὸν ἐργάζεται. γὰρ
 λοῖτα νοεῖς, ἢ φησὶ ὁ ἴων, ἀπιστῶν
 ἢ πασιμῶν ἢ γὰρ γῆρ ἢ δέως ἄν
 ἰροίμην

si qualia vos videtis, acutè
 perspicere non possum: ve-
 runtamen Chrysidem illam
 quam dicis, novi, mulie-
 rem planè meretricem, ac
 facilem: nec video sanè eu-
 ius gratia ad illam eguerit
 tuis luteo illo legato, magò-
 que ex Hyperboreis vsque,
 atque ipsa insuper luna,
 quippe quam viginii drach-
 mis ducere in Hyperboreos
 vsque potuisses. mirificè e-
 nim sese offert ad hanc in-
 cantationem mulier, et con-
 trarium quiddam spectris
 istis habet. Nam ea quidem
 æris ferrive sonum si au-
 dierint, fugiunt (nam id vos
 predicatis) illa verò si ar-
 gentum vsquam sonuerit,
 accurrit ad tinnitum. Præ-
 terea ipsum etiam magum
 admiror, quòd cum ditis-
 simas mulieres in amorem
 sui possit elicere, atque ab
 eis solida talenta suscipere,
 is tamen ob quatuor mi-
 nas, admodum tantilli lu-

celli avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridi-
 culè facis, inquit Ion, nihil qui credis. Ego te libenter
 ergo

ἰροίμην σι, τί πρὶ τούτων φῆς,
 ὅτι τὸς δαίμονων ἀπαλ-
 λάττοι τὰ δαμάτωρ, ὅτω ἔ-
 φῶς ἰξέθουτου ἢ τὰ φάσμα-
 τα. καὶ ταῦτα ἐν ἡμῖ καὶ ἡ-
 γαρ, ἀπὸ πάντων ἱεῶσι τὸν
 Σύρον, ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, ἵδον
 ἐπὶ τούτων ὄψεσθαι, ὅσους πα-
 ραβὰν λατρίαν ἵδοντας πρὸς
 τὴν οὐρανὸν, καὶ τὰ ὀφθαλ-
 μὸν ἀφῆροντας, καὶ ἀφροῦ
 ἀπὸ πηλοῦ τὸ σῶμα, ὅ-
 μως ἀνίστησι, καὶ ἀπὸ πη-
 λὸν ἀρτίσιν ἐπὶ μὲν ὡ μὲν ἄλλω
 ἀπαλαττῶν τῶν δαίμων, ἵπτε-
 δάμνην ἐπιστῆ λαμψοῖς, καὶ
 ἔρηται, ὅθεν ἀσπληνηθασθῶν
 ἄς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν ἀ-
 τὸς σιωπῶν, ὃ δαίμων δὲ ἀπ-
 κείνεται ἐκ λωίσων ἢ βαρβάρων.
 εἰς ὧν, ἢ ὅθεν ἄν αὐτὸς ἢ, ὅπως
 τὸ, ἢ ὅθεν ἐπὶ ἡθῶν ἐστὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων, ὃ δὲ ὅρκος ἐπάγων, ἢ δὲ μὴ
 παθεῖν, καὶ ἀπὸ τῶν ἰξέθου-
 να τὸν δαίμονα, ἔγω γὰρ ἐν καὶ
 ἄδον ἰξέθοντα μέλανα, ἢ κα-
 πνὸν τὴν χροιά, οὐ μίγα,
 λῶ

ergo rogauerim quid de his
 respondeas, qui dæmonia-
 cos liberant erroribus, aded
 manifestè spectra illa car-
 minibus eycientes. Atque
 hæc me dicere non opus est,
 verum omnes nouerunt, Sy-
 rus ille ex Palæstina, qui
 harum rerum artifex est,
 quam multos mortales sus-
 cepiat qui ad lunam conc-
 cidant, oculosque distor-
 queant, spumæque os op-
 pleant: quos tamen erigit,
 ac sanos remittit, magna ac-
 ceptæ mercede diris eos mas-
 lis liberans. Etenim quum
 iacentibus instet, rogatus
 ritque vnde sint in corpus
 ingressi, ægrotus quidem
 ipse tacet: at dæmon verò
 respondet, aut lingua Græ-
 ca loquens, aut barbari-
 ca, aut vnde cunq; fuerit i-
 pse: & quomodo & vnde in-
 trauit in hominem. Ille ves-
 tō adiurans eum, ac ni pa-
 ruerit, mimitans etiam, ex-
 pellit abigitq; dæmonem.

Quin ego quoque dæmonem quendam exeuntem vidi, ni-
 grum certè, & colore fumidum. Non magnum erat,
 inquam

λέει δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄραρον,
 ὦ Ἴων. ὄχι καὶ αἰδέσθαι αὐτὰ
 φάνοινα, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν
 Πλάτων δέκνυσιν ἀμυρόρον
 τιθίμα, ὡς πῶς ἡμᾶς τοὺς
 ἀμυρόρους ἰσχυροτάτους μόνους ἔχει Ἴων
 (ἔφη ὁ Εὐκράτης) τὰ τοιαῦτα.
 τὰ εἶδον, ὄχι δ' ἔτι ἀποποιήσασθαι
 τοὺς δαίμονας ἐστὶν ἄνθρωπος,
 οἱ μὲν ὑπὸ τῶν, οἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
 ρων ἐγὼ δ' ἔτι ἄπαξ, ἀπὸ μὲν
 εἰκῆς ἡδὴ τὰ τοιαῦτα τίθει-
 μα· καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐ-
 παραπτόμενος πῶς αὐτὰ, νῦν
 δὲ, πρὸ τῶν ἔθους, οὐδέ τι πα-
 ρέλογορ ὄραρον μοι δοκῶ, καὶ
 νῦν μάλα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σι-
 σίβητος τῶν ἐν τῶν σαυρῶν πε-
 ποιητόν, καὶ τὴν ἐφοδὸν
 ἐδέξατο τὴν πολυάνουρον,
 ἐπεὶ εἰ μὴ ἡμῶν ἀπιστίας,
 ὅτι Τυχιάδῃ, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ
 ἐγὼ, ἀπιστίας αὖτις Εὐκράτη ὦ
 Δείνων, σοφῶν ἀνδρῶν μά-
 λιστα, ἢ ἰλασθείας τὰ δοκῶν
 τα οἱ λέγουσι, οἱκοι, παρ' αὐ-
 τῶν, μὲν ἐξουσίας; τὸ γὰρ πε-
 ρί

inquam ego, talia te Ion cer-
 nere. cui ipsæ etiam appa-
 rent ideae, quas vestire fa-
 milia parens ostendit Pla-
 to: rem videlicet spectatū
 tenuem, atque euanidam,
 quantum ad nos homines lu-
 sciosos. Itane solus Ion, in-
 quit Eucrates, istiusmodi
 vidit, ac non alij etiam mul-
 ti inciderunt in demones,
 alij noctu, alij etiam inter-
 diu? Ego profecto non se-
 mel, sed millies iam talia
 conspexi: ac primum qui-
 dem turbabar ad ea: iam
 verò ob consuetudinem nis-
 hil nouum aut prodigiosum
 mihi videre videor, maxi-
 meque nunc, ex quo annu-
 lum mihi Arabs dedit ex
 ferro de cruce quapiam
 sumpto factum carmenis
 docuit nominibus multis
 plenum: nisi forè ne mi-
 hi quidem fidem sis habi-
 turus, Tychiade. At quæ
 fieri possit, inquam, ut Eum-
 crati non credam, Dino-
 cris filio, viro in primis sapienti, ac liberè, quæ sibi videntur,
 domi in priuato suo cum auctoritate narranti. Illud ergo de
 statua,

εἰ τοῦ ἀνδριάντου, ἢ δ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ἅπανσι τοῖς ἐπι-
 τῆς οἰκίας, ὅσων υἱοὶ φαι-
 νόμην καὶ πασι καὶ να-
 νίας καὶ ἔρσοι· τὸ οὐ παρ'
 ἐμὸ μόνον ἀκούσας ἀρ, ἀλλὰ
 καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀ-
 πωντων, ποῖοι, ἢ δ' ἔγω, ἀν-
 δριάντου, ἐξ ἑώρακας, ἔφη,
 εἰσὶν ἐν τῇ ἀσπῇ ἑσηκότα,
 πολυκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μυτείου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιού, μόνον τὸν Διονόοντα,
 ἢ δ' ἔγω, φῆς, τὸν ἑπιεικῆ.
 φότα ἡσὶ τὸ χεῖμα τῆς ἀφί-
 σιως, ἀπὸ τριμυθίου ἄς πλὴν
 Διονοφόρου, ἡρέμα δαδάζον-
 τα ἡ ἑτέρω, ἰοιότα ξωανα-
 σηλομύθω μὲν τῆς βολῆς,
 ἐπιεικῆνον, ἢ δ' ὅς, ἐπὶ τῶν
 Μύρωνου ἔργων ἐν καὶ τοῦ-
 τό ὄπῳ, ὁ Διονοβόλου, ὁμνί-
 ρας ἔδδ τὸν παρ' αὐτόφηναι,
 τὸν δεξιόθεν πλὴν ἡφασ-
 λὴν τῆ ταυρία ἢ ἡαλόρ· Πολυ-
 κλείου ἢ τὸ ἔργον. ἀλλὰ
 τὸς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιά εἰσὶν
 τῶν ἀφῶν, ἐν αἷς ἢ τὰ Κεῖρις

statua, inquit Euerates, quæ
 omnibus qui in domo sunt,
 singulis noctibus apparet
 tum pueris, tum adolescen-
 tibus, tum senibus, hoc, in-
 quam, non à me duntaxat
 audieris, verumetiam à no-
 stris omnibus. De qua staa-
 tua, inquam ego? Non vis
 disti (inquit) quum ingre-
 dereris, statuam quandam
 in atrio collocatam, sanè
 quàm pulchram, opus De-
 metrii, qui statuas huma-
 na specie fingere confusa-
 uit? Nòme illam dicis, in-
 quam, quæ discum iacit,
 quæ inclinata est ad emis-
 sari gestum, reflexa in eam
 quæ discum fert, altero pes
 de modicè inflexo, quæq;
 se erectura videtur vnà cum
 iactu? Non, inquit: nam
 vnum est ex Myronis ope-
 ribus ille disci iactator quem
 dicis. Sed nec eam quæ est
 ei proxima: eam loquor, cui
 tenijs caput vinctum est,
 τῆ formosam illam: nam id
 Polycelei opus est. verùm eas quæ à dextra sunt egredi-
 entibus, omitte, inter quas & tyrannicide illi stant, Critiæ
 Nesote

τῷ Νησιώτου πλάσματα ἐς
 σηκρ, οἱ τυραννοτόνοι. οὐ
 δὲ, εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ
 τὸ ἐπιπέριον ἔδωκε πηγά-
 σορα. φασαυτῖαν, ἡμυρ-
 νορ πῶ ἀαβολῶ, λῦμω
 μύρον τῷ πάγων. τὰς τρι-
 γας ἐνίας, ἐπίσημορ τὰς
 φλίδας, ἀδοσανθράπα ὅς
 μοιορ; ἐκάνον δίω, Πέλι-
 χ. ὁ Κοειθι. σπατη-
 γως ἐν Δοκῆ. ἢ Δι' ἡ δ'
 ἐγὼ, ἔδωκε τινα ἐπι τὰ δι-
 ξιδ τῷ Κρόου, ταυίας, καὶ ε-
 φάνος ξηροῦς ἔχοντα, λι-
 χρωσασφύρον πιτάλοισ τὸ εἶ-
 θ. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἐφθ,
 ἐκάννα ἔχρωσασα, ὁπότε μ' ἰά-
 σατο σὺ τρίτης, ἐπὶ τῷ ἡ-
 σιαῖος ἀρπύμηνωρ. λῦ ἢ
 καὶ ἰαπὸς, λῦ δ' ἐγὼ, ὁ βέλ-
 τισ. οὐτ. Πέλιχ. ἐσι-
 καὶ μὴ σιόπτι, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ἢ σὲ ἐκ ἀς μακρὰν
 μέτησιρ ὁ ἀνὴρ. οἶδα ἐγὼ,
 ὅσον δωάται οὐτ. ὁ ἴπο
 σὲ γιλόμω. ἀνθρίας, ἢ ε-
 νομίσας τοῦ αὐτοῦ ἐν, καὶ
 ἐπιπέπερ ἡπιάδος, οἷς ἀρ
 ἐθιλοἱ, εἴ γε καὶ ἀρπύμηνωρ
 δωατὸν αὐτῶ, ἴλιω, λῦ δ' ἐγὼ ἔσω ὁ ἀνθρίας, καὶ ἡπι.

Nesiote plasmata. tu verò
 an non ad aquam illam quæ
 influit, quamquam vidisti
 ventre prominulo, caluam,
 femnudatam, vulsis quis
 busdam barbæ pilis, insignis
 bus penis vero homini se-
 millimam? Pelichus dux
 Corinthius esse videtur. Per
 Iouem, inquam, vidi quan-
 dam à dextra Saturni, quæ
 tæmias coronasque aridas
 habebat, pectoreque folia
 quadam inaurata. Ego, in-
 quit Eucrates, ea inaurati
 ui, quum me sanasset tri-
 duo, febre pereuntem.
 Eratne igitur etiam me-
 dicus, inquam ego, opti-
 mus iste Pelichus? Est. ne-
 que ride, inquit Eucrates,
 aliqui homo te haud mul-
 tò post inuadet. Noui ego
 certè quantum valeat hæc
 quam turides statua. An nò
 eiusdem putas esse immis-
 tere febres in quos volue-
 rit, quandoquidem potis est
 eijcere? Propitia, inquã, pla-
 cataq; sit hæc statua mihi,
 ὅτως

ἕτος ἀνδρῶν ὄρν. τι δ' ἔν
 κή ἀποποιουῦτα ὄραται αὐ-
 τὸν ἀπαντῶν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ
 ἰπεδάρταχισα, ἔφη, νύξ γέ-
 νηται, οἱ δὲ καταβῆς ἀπὸ τῆς
 βῆστος, ἰφ' ἢ ἔσηκ, πείρα
 σιρ' ἐν λυβλάφ πλὴ οἰκίας, κή
 πολυτῆς ἐντυγχάνουσιν αὐτῶ,
 ἐντοτε κή ὄδουρι, κή ἐν ἔ-
 σιρ' ὄρ τινα ἠδίκησεν ἐπαρ-
 πιδου γῆρ κή μόνου. ὁ δὲ πα-
 εῖρηχτου, μηδὲρ ἰνοκῆ-
 σος τοὺς ἰδόντας. κή μὲν
 κή λούεται τὰ ποταῖα, κή
 παῖσα δι ὄνις νυκτός, ὅσα
 ἀπούειν τοῦ ὄδατ' ὄφορῶν
 τ'. ὄρα βίωω, λῶ δ' ἐγὼ,
 μὲ οὐχί Πέλιχ' ὁ ἀνδρῶν,
 ἀπὸ τὰ Τάλως ὁ Κρής, ὁ τῆ Μί-
 νως ἦ. κή γῆρ ἐκῆν' ὄχαλ-
 κῶς τις λῶ, ἴ Κρήτης πείπο-
 λος. ἂ δὲ μὲ χαλκῶ, ὁ Εὐνρε-
 τῆς, ἀπὸ τὰ ξύλο ἐπιποιήτο, ὁ-
 δῆρ αὐτὸν ἐκόνουρ ὄΔημη-
 τῆς ἔργου ἐν, ἀπὸ τ' Δα-
 δάλο τεχνημάτων. ὄραπ-
 τῶν γῆρ, ὅς φῆς, ἀπ' ἴ βῆ-
 σιως ἢ ὄδῶς ὄρα, ἔφη, ὁ Τυ-
 χιάδῆ, μὲ βι μεταμηνύσῃ τῶ
 σκάμ.

tiam ista fugit.

qua tantum valeat. Quid,
 nam ergo aliud facientem
 eam viderunt omnes qui in
 domo sunt? Quum pri-
 mum nox est, inquit, hae
 è base descendens in qua ste-
 terat, in orbem totam do-
 mum circumit: & omnes
 occurrunt ei interdum ea-
 tiam caneni: nec quis-
 quam est quem unquam
 laeserit. diuertere enim tan-
 tum oportet. Illa verò præ-
 terit nihil inueniens in-
 stans, quin & lauat saepe,
 & tota nocte ludit, ut ex
 ipso aquæ strepitu licet aus-
 dire. Vide ergo, inquam ego,
 ne fortè non Pelichus hae
 statua sit, sed Talus pon-
 tius Creiensis, qui apud Mia-
 noem fuisse dicitur. nam
 & ille æreus quidam Cre-
 tæ custos erat quòd si non
 ex ære, sed ex ligno fa-
 cta esset, nihil eam probi-
 beret quin non opus Deme-
 trij, sed vna potius ex Dem-
 dali machinis esse videatur.
 è base namque, ut ais, e-
 scens,

θλῆς ἢ τῆς νυκτὸς πειρία
 ἢ λύκῳ πῦν ὠνῶν, ἄθλιος
 ἢ ἐλθέτω ὁ Δαυάμης, ὅσ-
 πρ ἰς Λαβύρινθον ἱμπερῶν,
 ἄλλῃ δὲ Κατηλῆφθῃ, ἔχωρτὰ
 φάσια, γρομῆς τῆς ἡμέ-
 ρας· καὶ τότε μὲν πηγάς
 οὐκ ὀλίγας ἔλαβον ἄλούς,
 οὐ πολλὰ δὲ ἐπιβίους χό-
 νον, κακὸς κακὸς ἀπίθα-
 νε, μαστιγούμην, ὡς ἔλε-
 γε, κατὰ πῦν νύκτα ἰά-
 στω, ὡς καὶ μάλα παρ ἰς
 πῦν ἱπῶσιν φαίνεσθαι αὐ-
 τῆ ἐπὶ τοῦ σώματος. πῆς
 ταῦτα, ὦ Τυχιάδι, καὶ
 τὸν Περίχον οὐκ ἔτε, καὶ μὲν
 ὡσπερ τὸν Μίνα ἢ κλιώ-
 πῳ, παραποιῶν ἢ δὴ δό-
 κει, ἀπ', ὦ Εὐκράτη, λῶ
 δ' ἰγὼ, ἔς' ἂν ὁ χαλκὸς
 μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δυ-
 μῆριος ὁ Αλωπεκῆσθῃ ἄρ-
 γασμῶν ἢ, ὁ θεοποιός τις,
 ἀπ' ἀνθρωποποιός ἂν, οὐ πο-
 τε φοβίσσομαι τὸν ἀνδριάντα
 Πηλίου, ὃν ἔδ' ἔγωγα πάντ' ἐ-
 δ' ἴδω, ἀπελοιῶτα μοι. ἐπὶ
 τῆς Αντίγονος ὁ ἰατρὸς ἄ-
 π' ἡμῶν, ὦ Εὐκράτη, ἰπε-
 ποκράτης ὅτι χαλκὸς, ὅσον

ta nocte artium obambu-
 labat in orbem miser, ea-
 xire non valens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset
 quoad orta die iam depre-
 hensus est ea tenens que
 furto abstulerat: ac tum qui
 dem comprehensus, pla-
 gas non paucas recepit, nec
 temporis multum superstes
 malus malè periit, vapu-
 lans, ut dicebat, singulis
 noctibus: adèd ut vebices po-
 stridie apparerent in cors-
 pore. Inunc, et post ista quo-
 que Tychiades Pelichum tri-
 de, ac me tanquam coeta-
 neum Minoi iam delirare
 puta. At, ô, Eucrates, in-
 quam ego, quamdiu es erit
 as, operisq; plasles Deme-
 trius Alopeccensis fuerit, qui
 non deos, sed homines fin-
 gere consuevit, Pelichi
 nunquam statuam verebor:
 quippe qui nec ipsum etiam
 viuentem, si mihi minaretur,
 admodum timissem. Ad hæc
 medicus Antigonus: Et mi-
 hi, ô Eucrates, inquit, Hip-
 pocr. areus est magnitudine
 fermè

πυγυῶν ὁ τὸ μίγνθ' ὅς μὲν
 νομ' ἐπαδῶν ἢ θεοῖσι ἀφ-
 ὅθ' ὡς ἴσασιν τῶν οἰκίαν ὄλλω
 ἐν λύκλω, ψοφῶν, ἢ τὰς πύ-
 ξιδας ἀνατρέπων, ἢ τὰ φάρ-
 μακα συγγέων, καὶ τῶν θύ-
 ρων περιτρέπων καὶ μάστιγι
 παδῶν τῶν θυοῖαν ἰσθλαῶ.
 μεθὰ δὲ κατὰ τὸ ἐτ' ἕκασ-
 τὸν αὐτῶν θύομεν. ἀξιοῖ δὲ, ἢ
 δ' ἰγὼ, καὶ ἰπποκράτης ἡδύ-
 ὀϊατος θύομεν αὐτῶν, καὶ ἄ-
 γαυαυτῆ, ἢ μὴ κατὰ λα-
 ρὸν ἀφ' ἱερῶν τελέων ἴσασ-
 θῆ ὅθ' ἴδα ἀγυῶν, ἢ τις ἐνα-
 γίσασθαι αὐτῶν; ἢ μελέων
 ἐπισπέσασθαι, ἢ ἐφανώσασθαι
 τῶν λαφύων; ἄνοι τοί-
 στω, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὸ το-
 μὴ καὶ ἐπιμαρτύρων, ὁ πῶ-
 ἰτῶν ὡς τε ἔιδον. ἐτύχχαν
 μὴ ἀμφὶ πρυγῶν τὸν τὸ ἔτος ὄμ-
 ἰγὼ δ' ἀμφὶ τὸν ἀργὸν μισ-
 σης ἢ ἡμέρας, πρυγῶντας ἀ-
 φῆς τὸς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτῶν
 αἰ τῶν ὄλλω ἀπῆν, μετα-
 ξὺ φροντίσωντι, καὶ ἀνασκο-
 πῶμεν. ἔπει δ' ἐν τῷ σαυ-
 ρεφῆ ἢ, τὸ μὴ πρῶτον ὑλα-
 γαν. At postquam in salium perueni, canum primò latra-

fermè cubitali : qui tunc
 duntaxat quum lucerna ex-
 tineta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstrepens,
 ac pyxides eueriens, phar-
 macaque commiscens, at-
 que ostia circumuertens:
 maximèque siquando sa-
 crificia prætermittimus, qui-
 bus in singulos annos ei
 sacrificamus. Postulat er-
 go, inquam ego, etiam
 Hippocrates medicus iam
 ut sibi sacrificetur: indis-
 gnaturque nisi in tempore
 iustorum sacrificiorum e-
 pulis accipiat: quem mi-
 mirum decebat boni con-
 sulere si quis ei libauerit,
 aut mulsim insperferit,
 aut caput coronauerit! Au-
 di ergo, inquit Eucrates,
 istud certè etiam testi-
 bus probauero, quod ante
 annos quinque vidi. Erat
 fermè vindemiæ tempus. E-
 go verò in agrum circa me-
 ridiem vindemiatum dimis-
 sis operarijs, in syluam so-

Ζηδὲ ἐξ ἑαυτοῦ λιωῶν. ἡ ἀγῶ
 ἔκαστον Μνάσωνα ἔφη, ὡς
 ὡν ἀόθια, πάλαι καὶ λιωῶ-
 νη ἔφη, αἰς τὸ δάσιον μετὰ τῶν
 ἡλικιωτῶν παρελθούτα. τὸ δὲ
 ἔκ ἄλλων ὕψους. ἀπὸ μὲν ὀλί-
 γου σασιῦ τινος ἡ γνομῆς,
 καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυ-
 ναικα ὄρω πρὸς αἴσασιν, φοβι-
 ρὰν, ἡμισυ δὲ αἰσῶν σχεδὸν τὸ
 ἔφη, ἔχει δὲ καὶ δάδα ἰρ τῆ
 αἰσῶν, ἡ ξίφος ἰρ τῆ δειξιῶ,
 ἄσπον ἀνοσάπηχον. καὶ τὰ μὲν
 εὐκέρως ὀφείπεις λιῶ, τὰ δὲ
 ἄνω γογγύον ἐμφερῆς, τὸ
 Πλήμμα φησὶ, καὶ τὸ φεικῶδες
 τῆς πρὸς ὄψιν. καὶ ἀντὶ τῆς
 λιόμης, τὸς δράκοντας βοσπυ-
 ρηδὸν περιέκαστο, ἀλυσμῆς
 περιττῶν ἀσχηνά, καὶ ἰπὶ τῶν
 ἄμων ἑνὶς ἰσπεραμῆς, ὁ-
 ρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφειξα,
 φίλοι, μεταξὺ διηγήσῃ.
 καὶ ἅμα δέωρον, ἡ δεικνύει
 ὁ Εὐράτης τὰς ἰπὶ τοῦ πᾶ-
 ρος τῆς τῆς, πᾶσιν ὄρθας
 ἰπὸ τῆς φόβος. οἱ μὲν δὲ ἀμφὶ
 τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δανόμαχον
 καὶ Κλειόδημον, λιχηνότω
 ἀσπῆς,

tu. Ion ergo ac Dinomachus & Cleodemus vehemen-

tus insonuit. Ego verò
 Mnasona filium meum cum
 aequalibus venientem, luo
 dere venariis (quemadmo-
 dum solebat) conijciebam.
 At res haudquaquam sic
 se habebat: verum paulò
 post factò terramotu, so-
 noq; velut è tonitru, mu-
 lierem aduementem video
 terribilem, proceritate fer-
 mē semistadiali. Habebat
 autem in sinistra facem, in
 dextera verò gladium vi-
 gini circiter cubitorum.
 Et infernè quidem pedi-
 bus erat serpentinis, super-
 nè verò Gorgonem refe-
 rens, vultu videlicet, ac-
 come aspectus horrore: pro-
 coma quidem draconibus
 tanquam caesarie circum-
 cineta, alijs collum ample-
 ctentibus, alijs etiam per hu-
 meros sparsis. Videte, in-
 quit, amici, quo pacto etiam
 inter narrandum exhorru-
 i & simul hæc dicens Eucra-
 tes, ostendit omnibus bra-
 chij sui setas erectas me-

ἄγχι, πρὸ σάχρον αὐτῶ γέρον-
 τον ἀμφῶν, ἐκπόμφοι τ' ἰνὸς,
 ἱρίμα πρὸ σκωδῶντος ἄτος ἀ-
 τίθανον Κολοσσόν, ἡμισπ-
 λιλίαν γωαῖα, Γηάντων τῆ
 μορμολυκῶν. ἐγὼ δ' ἐν νόον
 μεταξὺ, οἷοι ὄντων αὐτοί, νέοις
 τῆ ὀμιλῶσιρ ἐπὶ θεῖα, καὶ παρ
 πομπῶν θαυμάζοντα, μόνη
 σὴ πολιτῶ, καὶ πρὸ πάρονι ὄσ-
 φέρουσι τῶν βρεφῶν τὰ δὲ
 ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὄσας
 χαρότεροι πρὸς τὸ ψεύδος.
 ἐγὼ δὲ Δινόμαχ' ἔπι μοι,
 ἔφθ, ὦ Εὐκράτη, οἱ κούσθ
 δὲ τῆς θεῖς πυλῆκοι τὸ μέγ-
 θ' ἦσαν; ἐλπίαντων, ἡδ' ὄ-
 σθ, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδι-
 κῶν, καὶ μέλανον καὶ αὐδῶι,
 καὶ λάσοι, πινναρῶ καὶ αὐ-
 χμῶσθ τῆ τάχνη. ἐγὼ μὲν
 ἔνιδῶν ἔσιρ, ἀνασπῆσας ἄ-
 μα τῶ σφραγίδα, λῦ μοι
 ὁ Αραβ' ἔδωκεν, εἰς τὸ ἔσω
 τοῦ λατύνθ. ἢ Εὐκράτη δὲ,
 πατάξασα πρὸ φανούτῳ
 ποδὶ τοῦ λατῶ, ἐποίησε
 χάσμα παμμέγιστον, ἐπὶ
 partim, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo
 percusso draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit mas-
 ximum, & qui immani magnitudine penitus aqua-

ter inhiantes auscultabant
 eum. viri senes, tanquam
 naribus traherentur, ado-
 rantes apud sese tam incre-
 dibilem Colossum, mulie-
 rem semistadialem. Gigan-
 tecum quoddam Mormorye-
 cium. Ego verò confide-
 rabam interim cuiusmodi
 erant hi qui cum iuveni-
 bus sapientia nomine ver-
 sentur, vulgoq; in admi-
 ratione habeantur: quum
 sola nimirum canitie bar-
 baq; ab ipsis differant in-
 fantibus, ceterum etiam
 illis ipsis facilis ducti-
 les ad credenda menda-
 cia. Dmoma. hus ergo, die
 mihi, inquit, Eucrates, il-
 lic canes dea, quanta ma-
 gnitudine erant? Elephan-
 tis, inquit ille, proceriores
 Indici; nigri & ipsi, hisus-
 itq; sordido squalidoq;
 villo. Ego igitur quum via-
 derem, restiti, inuerso pro-
 timus in interiorem digiti

κορυφῆς τῆς Τάρταρον τὸ κίχθος,
 ἔτα ὄχθητο μετ' ὀλίγον ἀπο-
 μνήης τὸ αὐτὸ, ἐξ ὧ δ' ἑσθλῶς
 σὺς ἐπέκυφα λαβὼν, ὅθεν
 φρεσι τοῦτος, πλεῖστον περὶ κού-
 τῶ, ἄς μὴ σκοθῶμι νιάσας
 ἐμῆσοι μι ἐπι κεφαλῶν, ἔτα
 ἑσθλῶν τὰ ἐν Ἄδης ἅπαντα
 τὸν Πυριφλεγέθοντα, πλὴν
 κίχθου, τὸν Κερβερον, τὸς
 νεκρῶς, ἄς γινώσκων ἐνίους
 αὐτῶ, ἢ γὰρ πατέρα ἔδωκεν ἄ-
 κειβῶς, αὐτὰ ἐκείνα ἐπι ἀμπε-
 χόμων, ἐν οἷς αὐτὸν καταθέ-
 ψαμεν, τι δ' ἐπραΐον, ὅθεν ἔ-
 φη, ὅθεν ἔρατον, ἀψυχας τί
 ἄπο, ἢ δ' ὅς ἢ καταφύλα κή
 φρένας, μετὰ τῶν φίλων κή
 συγγενῶν ἀσπρίδουσι, ἐπὶ τῶ
 ἀσφοδελῶ κατακείμενοι, ἀν-
 τιλήγετοσαν ἔν ἐτι, ἢ δ'
 ὅς ὁ ἰων, οἱ ἀμφὶ τὸν Βπί-
 κουρον τῶ ἱερῶ Πλάτωνι,
 κή τῶ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῶ. σὺ δ' μὴ κή τὸν Σω-
 κράτην αὐτὸν, ἢ τὸν Πλάτων
 να ἔδωκεν ἐν οἷς νεκροῖς, ἢ Σω-
 κράτην ἐγὼ γινώσκω, ἢ δ' ὅς, ἐδ'
 τὸτον σαφῶς, ἀλλὰ ἐκείνων,
 ἴψον Πλατόνην κή videbas inter
 manes? Socratem (in-
 quit) vidi neque illum tamen euidenter, nisi quod inde con-
 ieci,

ret Tartarum, deinde pau-
 lō post abiit in eum desi-
 liens. Ego verō presente a-
 nimo porrecta ceruice in-
 clinatus, inspexi apprehen-
 sa arbore quapiam quæ vi-
 cina stabat, ne obortis mi-
 hi tenebris ac vertigine,
 in caput præceps incide-
 rem: deinde conspexi ea
 quæ in inferno sunt omnia,
 Pyriphlegethontem lacum,
 Cerberum, manes: adde vi-
 quosdam etiam eorum a-
 gnoscerem. Patrem ergo
 meum manifestè cernebam
 adhuc his ipsis amicum
 quibus eum sepeliuimus.
 Quid agebam (inquit Ion)
 ὁ Eucrates animæ? Quid
 aliud, inquit ille, quam
 per tribus familiâsque cum
 amicis cognatisque versan-
 tur, in Asphodelo colla-
 ti? Contradicant ergo e-
 tiam nunc (inquit Ion) E-
 picurei sacro Platoni, e-
 iusque de anima rationibus.
 At tu nonne Socratem etiam
 ieci,

ὅτι φαλακρὸς καὶ περὶ αὐτὸν
 ἴω. Πλάτωνα δὲ ἐκινώεσα·
 καὶ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἀν-
 θρωπὸν τάλυθῆ λέγαμ. ἅμα γὰρ
 ἔγωγε ἅπαντα ἀπειθῶς ἐώρα-
 κα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυ, καὶ
 τινὸν τ' οἰκετῶν ἀναζητῶντίς
 με, καὶ Πυρρῆας οὐτ' ἐν
 αὐτοῖς, ἐπέσησαρ, οὐπω τὸ
 κρομμυκότη τῷ χάσματι
 τ'. ἐπὶ Πυρρῆας, ἃ ἀληθῆ
 λέγω. ἢ Δι', ἔφη ὁ Πυρρῆας,
 καὶ ἡλακῆς δὲ ἤκουσα ἴσθαι τῷ
 χάσματι, καὶ πῦρ τι ἀπολάμ-
 περ ἄρ' ἔσθ' ἀφ' ὅς μοι ἰδούει.
 ἡ γὰρ ἐγγέλασα, ἐπιμνήσαν-
 τ' ἔμάρτυρ' πλὴν ἡλα-
 κλὴ καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδωμος δ'
 ἔλεγε, ἔπειτα, ἐδ' ἄλλοις ἀδ-
 ρατα ταῦτα εἶδον ἐπὶ καὶ αὐ-
 τὸς οὐ πρὸς πομποῦ νοσήσας,
 τοιούτῳ δὲ τι ἐθρασυάμην ἐπι-
 σκόπα δὲ με, καὶ ἐβράβων
 Ἀντίγον' οὐτ'. ἰδόμεν
 μὲν ἴω ἡμέρα, ὁ δὲ πυρρῆας,
 οἷ' ἡλάσων' σφοδρότε-
 ρ'. ἅπαντὸν δὲ με ἀπλη-
 πόντ' ἐπ' ἐρημίας, ἐπιπυ-
 σάμφοι τὰς θύρας, ἔξω πρὸς
 μῦθον·

ieci, quoniam caluus ac
 ventricosus erat. Plato-
 nem venò non cognoui:
 nam apud amicos nimi-
 rum vera fateri oportet.
 Simul ergo atque ego om-
 nia conspexi, & hiatus coe-
 & ex famulis meis qui-
 dam quærentes me, atque
 in his Pyrrhias hic, super-
 uenere hiatu nondum ple-
 nè obducto. dic Pyrrhia,
 an non vera narro? Per
 Iouem (inquit Pyrrhias)
 & latratum audiui per hia-
 tum: & ignis quidem à fa-
 ce mihi suffulgere videba-
 tur. Tum risi ego profe-
 ctò, teste latratum ignemq̃
 in cumulum addente. Tum
 Cleodemus: Haudquaquam
 noua ista, inquit, neque
 alijs inuisa vidisti. Nam
 & ipse haud ita pridem
 quum ægrotarem, tale quid-
 dam conspexi. Prospicie-
 bat mihi curabatq̃e Anti-
 gonus hic, ac septima dies
 erat, febrisq̃ ὁ qualis? in-
 cendio certè vehementior.

Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foris ma-
 nebant

ἄνθρωπος ἔτα ἴδ' ἐκείνας, ὁ
 Ἀντιγονε, ἢ πως διωυθάλω
 ἢ ὑπνοσ τριπλοῦ. τότε ἔρῃ.
 Ἐπιτά μοι νανίας ἐρυγοσ
 ρότι, πάζκαθ' ὁ δονορ ἰμά-
 τιον πριβέλημῦθ'. ἔτα ἄσ
 νασήσας, ἄγα διὰ τιν' ὁ χά-
 σματ' ἰσ' Ἄδλω, ὡσ ἀντί-
 κα ἐνθεῖσα Τάνταλον ἰδῶρ
 ἢ Τίτυον, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 μῦθ' ἄλλα τὶ ἄρ' ὑμῖν λήσοιμι,
 ἐπὶ δὲ κατὰ τὸ Δικασθεορ ἰ-
 γνήσιον (παρὸν δὲ ἢ ὁ Αἰακ-
 κος καὶ ὁ Χάρων, ἢ ἂν Μοῖ-
 ραι καὶ ἂν Βεννύον) ὁ μῦθ' τις,
 ὡσπερ βασιμὸς ὁ Πλάτων
 μοι δονῆ καθῆσο, ἐπιτελοῦ-
 σ' ὁ τῶν τεθυξομῶσ τὰ
 ἔνόματα, ὡσ ἴδω ἡμῖνος
 τῆσ ξωῆσ σωθεαυθ' εἶν'. ὁ δὲ
 νανιον' ἰμὶ φέρωρ, παρῆ-
 σεοσν ἀνθ' ὁ ἢ Πλάτων ἦγα.
 νάκῃσ τότε, καὶ πῆσ ἢ ἄγασ-
 γόβλα με, ἔπω σπληρωτά,
 φησι, τὸ νῆμα αὐτῶ, ὡσ ἀπί-
 το. σὺ δὲ δι' ἢ χαλκία Διμύ-
 λον ἄγε, ἄνερ ἢ τὸν ἄτρακτορ
 ἴδω βιοί. καὶ γὰρ ἄσ μῦθ' ἂ
 ναστραμῶν, ἀντὸς μῦθ' ἴδω
 ergo. Tu verò fabrum Demylum adhuc: iam siquidem
 ultra colum vivit. Tum ego latus recurrens, ipse quidem

necani: sic enim iusserat,
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc i-
 gitur assitit mihi iuuenis
 quidam vigilanti, pulcher
 admodum, veste circuma-
 mictus candida. Ac me
 quum excitasset, per hiatus
 quendam ducit ad inferos,
 sicuti illicò cognoui, Tan-
 talum quum viderem ac
 Tityum Sisyphumq. At eas
 teravobis quid commemo-
 rem? Postquam verò ad tri-
 bunal perveni (aderat au-
 tem Ὁ Acacus, Ὁ Cha-
 ron, Parcaq. atque Erin-
 nyes) quidā velut rex (Plu-
 to cericè mihi videbatur) as-
 fedit singulorum nomina
 pecensens, qui morituri
 erant, quos diem iam vitæ
 præscriptum præterisse con-
 tingerat. Iuuenis ergo me
 adducens illi exhibuit. At
 Pluto tunc incanduit, Ὁ
 ad eum qui me ducebat:
 Nondum illi completum
 est stantem, inquit. abeat
 iam

ἀπύριτος ἔω, ἀγγελοῦ δὲ
 ἀπασι, ὡς τεθυξέται Δημό-
 λος, ἐν γαστέρον δὲ ἡμῶν ὄνδ,
 νοσῶντι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπυ-
 γέμετο, καὶ μετὰ κινητῶν ἡδύ-
 μων οἰμαγῆς ὀδυρομένηων ἐπὶ
 αὐτῷ. Ἴθι θαυμαστὸν, ἄπυρ-
 οῦ Ἀντιγόνου; ἐγὼ γὰρ οἶδα
 τινὰ μετὰ ἄκροσθι ἡμῶν,
 ἔτι τῶν, ἀνασάντα. θερα-
 πείσας καὶ πῶς τὸ θανάσι, καὶ
 ἐπὶ ἀνέση, τὸν ἀνθρώπου,
 καὶ πῶς, ἔω δὲ ἐγὼ, ἐν ἔκκο-
 σιν ἡμῶν οὐτὶ ἐυδύσει
 τὸ σῶμα, οὐτὶ ἀπὸς ἀπὸ δι-
 μῶ διφθάρῃ; ἐμὴ τινὰ γὰρ
 Επιφύθισθαι οὐ γὰρ ἐθέρ-
 πων. ἄμα ταῦτα λυόντων
 ἡμῶν ἐπασθῆθον οἱ τοῦ Εὐ-
 κράτους ἦοι ἐκ τῆς παλαι-
 σπας. ὁ μὲν ἡδὲ ἐξ ἐρέθων, ὁ δὲ
 ἔτιρ ἄμφι τὰ πύθικαί
 θίκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμφοι ἡ-
 μῶς, ἐκαθ' ἑξῆς ἰσὶ τῆς λεί-
 ους, παρὰ τῷ πατρὶ, ἐμὴ δὲ ἐν
 σικομίδι, θρόνου καὶ Ἐυ-
 κράτους, ὡσπερ ἀναμνηθῆς
 πῶς τὴν ὄψιν ἦ ἦωρ, οὐτὶ
 zer quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebane
 in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Eucrates tan-
 quam è conspectu filiorum admonitus: Sic his frui mihi

iam febre liber eram: denuno
 ciabam verò omnibus quòd
 Demylus esset moriturus.
 Manebat autem nobis in
 vicinia egrotans etiam ip-
 se nonnihil, ut renuncia-
 tum est. Ac paulò post au-
 didimus eiulatum eorum qui
 lugebant eum. Quid miri
 est, inquit, Antigonus? Ego
 etenim quendam novi post
 vigesimum diem quàm se-
 pullus est, resurrexisse.
 Nam hominem & ante-
 quam moretetur, & post-
 quam resurrexit, ipse cus-
 ravi. Et quo pacto (inquam
 ego) in diebus viginti ne-
 que tabuit corpus, neque
 præterea fame corruptum
 est, nisi fortassis Epime-
 nidem quempiam tu cura-
 sti? Hæc quum diceremus,
 protinus ingrediabantur Eu-
 cratis filij, è palastræ res-
 deutes. Alter quidem iam
 ex ephēbis excesserat, alter
 verò annos natus erat circi-
 conis,

ὀνάμιον, ἔφη, τότων ἐπιβα-
 νὸν αὐτοῖν τὴν χεῖρα, ὡς
 ἀληθῆ, ὃ Τυχιάδην, πῶς δὲ
 ἔρω. τὴν μακαρίτην μου γυ-
 νῆκα τὴν τότων μητέρα,
 πάντων ἰσασιν, ὅπως ἤγας
 πησαῖα δὲ λησασαῖ, οἷς περὶ αὐ-
 τῶν ἔπραξα, ὃ ἴσασιν μόνον,
 ἀπ' ἐπὶ καὶ ἀπέθανε, τὸν τε
 κίονον ἅπαντα συγκατα-
 κείσας, καὶ τὴν ἰσθῆτα ἢ ἴσασα
 ἔλαρσεν ἐκ δόμῃ δὲ μετὰ τὴν
 Τηλοντὴν ἡμέραν, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ αὐ-
 τῶ ἐπὶ τὴν κλίβανον, ὡς περὶ νῦν ἔ-
 κείμιον παραμυθισθῆναι τὸ γυ-
 νῆκα. ἀντιγίνωσκον γὰρ τὸ
 περὶ ψυχῆς τῶ Πλάτωνος βί-
 βλιον ἐφ' ἡσυχίας ἐπεσέρ-
 χεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημιανῆτι
 αὐτὴ ἐκέρη, καὶ λαβίσι τῶ
 πηλοῖον, ὡς περὶ νῦν Εὐκρά-
 τίδης ἕτοιμοί, δάξας τὸν νεῖον
 πηρον τὸν ἡῶν, ὃ δὲ αὐτῶνα
 ἔφειξε δάλα πωδλικῶς, καὶ
 πάλαι ἡδὴ ὠχρὸς λῶ πῶς τὴν
 ἀιηγῆσιον. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὃ
 Εὐκράτης, ὡς ἔδωκον, πει-
 πα-

contingat, inquit, simulque
 manum eis iniecit, ut apud
 te Tychiades vera narra-
 bo. Felicis memorie vxo-
 rem meam horum matrem
 nouerunt omnes quo pa-
 cto dilexerim. Nam deela-
 rari his rebus quas in eam
 feci, non modò dum vi-
 ueret, verùm etiam post-
 quam vita functa est, quip-
 pe qui mundum eius vniuer-
 sum, vestemque qua dum via-
 ueret oblectabatur, in vo-
 gum illius iniecerim. Se-
 prima verò post mortem
 die, ego quidem hinc in eun-
 dem lectum incumbēbam.
 quemadmodum nunc, lua-
 ctum eum mihi commitia-
 gans, quem de illa conce-
 peram. Legebam enim ta-
 citus Platonis illum de a-
 nima libellum. Ingredi-
 tur interim Demanete ea
 ipsa, atque adsidet iuxta,
 quemadmodum nunc Eu-
 cratides hic, minorem de-
 signans filium. Hic verò

illico tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad nar-
 rationem pallebat. Ego verò (inquit Eucrates) vi conspexi-
 ample.

ὁ λομύτης, ὁ σιμὸς ἀπὸ τῆς
 σάπης, οἶδα δὲ αἰδιμορῆν ἐν τῇ
 βολῇ, ἢ ἱερὸν ἱπονομαζόμενον,
 καὶ γὰρ ἡμῶς ἔειπεν ὡς τὸ
 ἔπεισεν, τὸτ' ἰκάνο ἡκέρ μοι
 νομίσας, πῶς ἂν τινα κατα
 τῆ ψωμάτων. ἱππομοιά ἦν
 αὐτὸς ἕλιγον, ὁ βολῶς ἀνὴρ,
 ἔτα τεράσια διεξιόντας· καὶ
 τὸ τὸ λόγος, θινὸν ἀπὸ μηχανῆς
 ἱπποκρηθιῶν μοι τῶτο ἔμειο
 ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ, ἰσά ἰκα
 θίξτο, ἴκυσάντ' αὐτῷ τῷ
 Κλειδίῳ, πρῶτα μὲν περὶ τῆ
 νόσος ἔρετο, καὶ ὡς ἔειπεν ἡδη
 ἔχαρ ἡκέρσιν παρὰ τῷ Εὐκράτ
 τος, τί δὲ, ἔφη, πῶς ἀκίλως
 εὐλοσοφῆτε; μεταξὺ ἦν
 ἔειπεν ἰπικύσσα, καὶ μοι δο
 κῆτε ἄς καταδὸν ἀγαθῶς οἰδοῦ
 ἔσθ' ἔτι πῶς τριβλύ. τί δ' ἄλλο,
 εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τούτων
 τὸν ἀδελφάντινον πάθος,
 διάξας ἡμῖν, ἡγῆσαι δόκιμος
 νᾶς τινὰς εἶναι, καὶ φαντάσμα
 τα, καὶ νεκρῶν ψυχᾶς πει
 πολεῖν

matus ille, ab aspectu ve
 nerabilis. Nōsti illum do
 ctrinæ nomine celebrem,
 qui cognominatur sacer.
 Atque ego equidem ut eum
 conspexi, respiravi: hoc
 ipsum quod proverbio dia
 ci solet, aduenisse mihi ra
 tius, nempe securim quam
 piam aduersus mendacia.
 Occludet, inquam, eis ora
 vir sapiens, adeo monstr
 sa narranibus. atque prors
 sus, iuxta vulgatum illud
 adagium repente Deum im
 missum esse mihi hunc à
 fortuna putabam. Hic ve
 rò postquam adfedit, as
 surgente ei ac cedente Cleo
 demo, primùm de mor
 bo percontatus est, sequē
 audisse dicebat Eucratem
 iam se meliùs habere. At
 quidam, inquit, inter
 vos philosophamini? Nam
 interim dum ingrediebar,
 subauscultavi, ac mihi certè
 videmini in re quapiam pul

ehra conuersari. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic
 adamantino persuadeamus, me demonstrans, ut demonee
 credat aliquos esse, phantasmataque, ac mortuorum ani

ἄλλ' ἔμ' ἰπὲρ γῆς, καὶ φάνηται
 οἷς ἰδέσασιν· ἐγὼ μὲν ἔμ' ἦρ-
 θείασα, καὶ ἕατόν ἔνυσσα, ὡς
 θεοῖς τὸν Αἰχίνωτον. ὁ δ'
 ἔρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ ἴδω
 φησὶ Τυχιάδης, τὰς τ' βιαιῶς
 ἀφθανόντων μύνας ψυχὰς
 πεινοσῆν οἶον ἔτις ἀπὸ ξα-
 ῶ, ἢ ἀπὸ τῆς πύλης κεραιῶν,
 ἢ ἀνοσοποπίου, ἢ ἄλλο γέ τι
 τρόπον ἴστω ἀπῆλθον ἐκ τῆ
 βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖ-
 ραν ἀφθανόντων οὐκ ἔτι. λέω
 γὰρ τῆτο λίγην, ἢ πάλιν ἀπό-
 βλητὰ φύσα. μά Δι, ἢ δ' ὅς ὁ
 Δανύμαχ' ὅ, ἀλλ' οὐδὲ ὅπως
 εἶν τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ αὖτε
 εἶν τὰ ὀρθοῦτα οἴεται. πῶς λί-
 γας, ἢ δ' ὅς ὁ Αἰχίνωτ' ἰει-
 μὴν ἀπιδῶν ἀς ἐμὲ, οὐδὲν ἴ-
 τῆτων γίγνεται εὐκῆ, καὶ
 τῶτα, πάλιν ὡς ἀπῆρ
 ὀφάντων· ἀφελὸς γνοῦσα, λέω
 δ' ἐγὼ, ἰπὲρ γῆς, ἢ μὴ πῖσῶν,
 εἰδὸτι μὴδὲ ὀρῶ μόν' ὅ τῶν
 ἄκρων, ἢ δὲ ἰάκρων, καὶ ἰπὲρ
 σπονδῶν ἀπὸν ἀπῆλθον, ὡς πρὶν ἔ-
 μῆς. ἀλλὰ, ἢ δ' ὅς, λέω ποτε
 is

mas super terram obambu-
 lare, & sese, quibus libit um
 fuerit, ostendere? Ego igi-
 tur erubui, vultumq; deies
 ci reuerius Arignotum.
 At ille: Vide (inquit) Eu-
 crates, num hoc dicat Ty-
 chiades, eorum tantum qui
 violentes interierint, ani-
 mas errare, veluti si quis suf-
 focatus, aut capite trunca-
 tus, cruciue suffixus fuerit,
 aut alio quopiam istius-
 modi modo è vita discesse-
 rit: eas verò quæ fatali mor-
 te naturaliq; discesserint,
 haudquaquam amplius ob-
 errare. Nam si hoc dicat,
 non vsque adeò absurda di-
 xerit. Per Iouem, inquit
 Dinomachus, ne esse quia
 dem istiusmodi, nec presen-
 tia cerni putat. Quid ais, in-
 quit Arignotus, in me toruè
 aspiciens, nihil horum tibi
 videtur fieri? præsertim
 quem omnes (vt ita dicam)
 videant? Ignosces, inquam
 ego, mihi, si non credo.

nam solus omnium non video quòd si vidissem, profectò &
 stesdidissem, quemadmodum & vos. Atqui, inquit ille,
 si quando

ἐς Κόρινθον ἔλθεις ἐρῶ ἔνθα
 ἔστιν ἡ Εὐβατίδος οἰκία καὶ ἡ
 πατρίαν ἐν Ἀλαθῆσι παρὰ τὸ
 Κράνεον, παρελθὼν ἐς ταύ-
 τῶν, λέγει πρὸς τὸν θυρωρὸν
 Τίθειον ὡς ἰθιλοῖς ἰδῆν, ὅθεν
 τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορεὺς
 Ἀείωνται ἄνοιξας ἀπῆλα-
 σι, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκῶδι
 πλὴν οἰκίαν ἐποίησε. τί δὲ τῷ
 Ἰῶ, ὃ Ἀείωνται; ἤρατο ὁ Εὐ-
 κράτης, ἀοῖνηται Ἰῶ, ἢ ἄρ' ὅς
 ἐκ ποτὸς ἐπὶ δαμάτωρ, ἢ δὲ
 τις οἰκίσειν, ὡς οὐδὲν ἐπιπαρῆς
 ἔφαγγεν, ἰδιωχθεὶς ὑπὸ τινος
 φοβερῶ καὶ παραχόδου φάσμα-
 μαται. σωῖ ἐπιπλῆν ὄν ἡδὴ, καὶ
 ἢ ἐγγὺς κατ' ἔρρει, ἢ ὅπως, ὅδ' αἰς
 Ἰῶ ὁ θαρρῆσον παρελθὼν
 ἐς αὐτὸν, ἐγὼ δὲ ἐπὶ ταῦτα
 ἤκουσα. τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ
 δὲ μοι Αἰγυπτίαι μάλ' ἀποκα-
 κήρι τ' ὀπίστωρ) ἤκουον ἐν πλὴν
 οἰκίαν περὶ πρῶτον ὑπνον,
 ἀπερ' ἔπειτα τῷ ξένῳ, καὶ μοι
 νοῦν ἐπιπαρῆσον μὲν, ἐ-
 πὶ ἐμαυτῶν οἱ βαδίζοιμι, ἐς
 πρῶτον λακόν, ὡς ὤν. ἐγὼ
 δὲ

quando Corinthum ve-
 neris, roga ubi sit Eubati-
 dae domus. Atque ubi ibi
 fuerit indicata, nempe circa
 Craneum, in eam in-
 gressus, dic ianitori Tithy-
 bio, velle te videre unde dae-
 monem Pythagoricus Ari-
 gnotus quum adduxisset,
 abegerit, ac demceps has
 habitabilem domum reddi-
 derit. Quidam hoc erat,
 Arignote? rogabat Eu-
 crates. Inhabitalis erat, in-
 quit ille, dñu propter ter-
 riculta. quod si quis inhabi-
 tasset, expauescens illico
 fugiebat, exactus à quos-
 dam horrendo ac terribili
 spectro. Deciderat ergo
 iam, teclumq; rumpebatur,
 neque quisquam erat om-
 nino qui in eam ingredi fue-
 rit ausus. Ego verò ubi hac
 audiui, libellos sumens (sunt
 autem Aegyptij mihi de ta-
 libus rebus admodum mul-
 ti) veni in domum circa
 ea primam vigiliam, des-
 hortante hospite, ac ferme detinente, postquam didicerat
 quò iurus essem in ceruim, ut putabat, exitium. At ego
 sumpta

ἄλχορολαβῶν, μόνῳ ἄ-
 σίρχομαι, καὶ ἐν ὧ μινισῶ
 οἰκίματι καταβάς τὸ φῶς,
 ἀνχιγυνοσκορ ἕσυχῆ, χαμαὶ
 καθέζομαι, ἐπίσταται δὲ ὁ
 δαίμων ἐπὶ τινα τῶν ποσι-
 λῶν ἡκαστονομίω, καὶ διελί-
 ξιδι, καὶ μὲν ἐπιβῶν, ὡσπερ τὸς
 ἄλλους, ἀχμηρὸς καὶ κομύ-
 τας, καὶ μελάυτερος ὡς ἴσος
 φου, καὶ ὁ μὲν ἐπιστῶν, ἐπα-
 ράτῳ μου πανταχόθεν πεσ-
 βάμων, εἴ ποθεν κρατύσει,
 καὶ ἄρτι μὲν ἐύων, ἄρτι δὲ
 τῶν ἰγνῶν, ἡλίω, ἰγὰ δὲ
 πεχαισεάων τῶν φεικιδεσάτων
 ἐπιρῶσι, λιγυρῶν τῆ φωνῆ,
 σωήσα κατὰ δὲ αὐτὸν εἰς τινα
 γωνίαν σκοτανῶ οἰκίματι,
 ἰδῶν δὲ αὐτῶν, οἱ κατὰ δὲ, τὸ λοι-
 πὸν ἀντιπρόσωπον, ἑσθιωτὶ πάν-
 των ἀπινυκότων, ἢ νικρῶν
 ἐν ῥύσει με οἰόμενων, καθὰ
 πρὸ τῶν ἄλλων, περὶ δὲ ἀπεσ-
 δόκῃ ἅπασι, πρόσταμι ὧ
 Εὐδαρίδῃ, ἀαχιδισίω, ὡς
 ὡς, ὅτι καθὰ αὐτῶν, καὶ

sumpta lucerna, solus ingre-
 dior, atque in vastissimo a-
 irio collocato lumine, hu-
 mi sedens tacite legebam.
 Adest verò demon ille, cum
 quopiam è vulgo se con-
 gressurum ratus, ac me quo-
 que, quemadmodum alios
 perterriturum, squallidus,
 hirsutus, ac tenebris nigrior.
 Atque hic quum adstaret,
 undique me adsultum pe-
 tens, tentavit si quâ posset
 expugnare, ac modò in ead-
 em, modò in isurum, mo-
 dò in leonem vertebatur.
 At ego correpto in manum
 quammaximè horrendo car-
 mine, simulq; vocem imita-
 tus Aegyptiam, et incan-
 tans eum, in domicilij tene-
 brosi angulum quendam
 compuli. Ac quum animad-
 uertissem ubi se in terram
 condidit, tum destiti. Ma-
 nè autem desperantibus o-
 mniuersis, ac me quemadmo-
 dum alios mortuum sese re-
 perturos putantibus, præter
 omnium spem progrediens,
 Eubaidem adèò, feliciter illi
 annuncians quòd puram sibi
 P P P ac spe-

Eubaidem adèò, feliciter illi

P P P

ac spe-

καὶ ἀδέμαντον ἡδὴ ἕξα πλὴν
 οἰκίαν οἰκᾶν. καὶ παραλα-
 βῶν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων
 πομπῆς (ἔπειθ' ἄρ' ἔτι πα-
 ραδόξον ἔνθα) ἐκίχοντο ἀ-
 γαγῶν ἐπὶ τὸν τόσον, οὐκ ἴσας
 ταδε δικοτα ἔδωμονα ἰσπ-
 ράκων, σκᾶλλαν καθόλως
 δινύκας καὶ σκαφῆα. καὶ ἰ-
 πεδὴ ἰποῖσαν, ἐν ἧθ' ὡς ἐπ'
 ὄργων καὶ ὠρορῶν καὶ ἴσ-
 τισ πικρῆς, ἔων ἔ, μὴνα τὰ ὀσᾶ
 καὶ ἄσχημα οὐκ ἐμῶν ἔ. ἰσᾶ
 ὠρον μὲν οὐδ' ἰθάφα μὲν ἀνορῶ.
 ξαντων ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκεί-
 νη ἰποῦσα δὲ ἐνοχλομένη ἔπ' ὀ-
 τῶν πασιμάτων. ὡς δὲ ταῦτα
 ἔπειθ' ὀσᾶ ἔων ἔ, ἀνὴρ δακ-
 μόνιος πλὴν σοφίαν, καὶ ἀπασι-
 ἀδίστη ἔ, ἔδᾶς πλὴν ἔτι τῶν
 παρόντων, ὅς ἔστι καὶ ἰσπ-
 σκίμης πομπῆς πλὴν ἀνοίαν,
 ἔστι τοῖς τοῖς ἀνοσῶντων, καὶ
 ταῦτα δακμῶν πλὴν ἔων ἔ. ἔ
 καὶ ἔ ὅσας ὀσᾶ ἔστι πλὴν
 ἰσπ-
 ἔστι πλὴν ὀσᾶ πλὴν ἔ
 ἔστι πλὴν ἔ φλω, ὅσᾶ ἔ
 ἔστι πλὴν ἔ φλω, ὅσᾶ ἔ
 μόνη ἔστι τῆς ἀληθείας, κα-
 πνοῦ

ac spectris liberam domum
 iam liceret incolere. Atque
 illum assumens, aliosq; mul-
 tos (sequebantur autem hu-
 ius inopinate rei gratia)
 quum ad locum duxissem,
 ubi condentem se damona
 conpexeram, iussi ut sum-
 ptis lignonibus matulicq; suf-
 foderent: Atque ubi id fe-
 cerant, inuentum est ferè
 ad passum defossum cada-
 uer quoddam marcidum,
 ofsidibus tantum humana spe-
 cie coherentibus. Illudigi-
 tur effossum sepeliuimus,
 domus verò postea turba-
 ri prodigijs desit. Hæc v-
 bi narravit Arignotus, vir
 prodigiosa sapientia, ac
 reuerendus omnibus, nemo
 erat ex his qui aderant,
 qui non multam mihi im-
 putaret insaniam, qui tas-
 lia non credam, narrante
 præsertim Arignoto. Ego
 tamen nihil verius, neque
 eomam, neque illam quam
 de eo habebant opinionem:
 Quid hoc, inquam, Ari-
 gnote? Etiam tu talis eras, in
 quo mihi sola spes fuit, sumò
 plenus

ἔνδον μισθὸς καὶ ἰνδαμάτων,
 τὸ γοῦν ὁ λόγος ἐκείνο, ἀν-
 θρακὸν ἢ κίβητος ὁ θησαυρὸς, τίς
 φήνας. σὺ δέ, ἢ δὲ ὁ δὲ Ἀεί-
 γνων, ἢ μᾶτι ἐμοὶ πιστεύεις
 λήγοντι, μήτε Δανομάχῳ, ἢ
 Κλεοδήμῳ ὅτι, μήτε αὖ-
 τῶ Ἐυκράτῃ, φέρε, ἀπὸ τίς
 να πρὸ τῶν λούτων ἀξιοπι-
 σότερον ἢ γῆ, τὰν αὐτῶν κίβη-
 τήν; ἢ δὲ, ἢ δὲ ἰγὼ, ἢ
 μάλα θαύμασθον ἀνδρα, τὸν
 Ἀδερῶδον ἐκείνον Δημό-
 κειτον, ὃς ἔστω ἀρα ἐκείνου
 σὺ μὲν οἶδόν τι εἶναι αὐτοῦ
 να ὁ ἴστω, ὡς γὰρ ἐπέδῃ κα-
 τὰ τὴν αὐτοῦ ἐκείνου, ἢ
 εἰς πικρῶν, ἢ ταῦτα διετέλει
 γράφων καὶ σωφάτων, καὶ
 ἰσχυρῶν, καὶ μὲν ἢ κίβητος,
 ἢ τινὲς τῶν νεανίσκων, ἢ
 εἰς κίβητος βυλόων αὐτῶν ἢ
 Πλαμακῶν σαράνων νεκε-
 κῶς. ἰδῶτι μιλάνῳ καὶ πε-
 σσάνοις ἐς τὰ κρᾶνία μίμ-
 μημένοις πρὸς αὐτῶν αὐτῶν
 πρὸς ἰσχυρῶν καὶ πικρῶν ἢ
 βολῆ ἀναπυδῶντων, ὃ δὲ
 οὔτε ἴστω τῶν πρὸς οἶον.

σιν

consilirent, crebro subsilientes; hic neque eorum commen-

PPP 2 iapera

plenus ac simulachris? Il-
 lud ergo nobis inte, quod
 dici solet, euenit, ut the-
 satum quum sperauerit
 mus, carbones offenderit
 mus. At tu, inquit Arigno-
 tus, si neque mihi credis nar-
 ranti, neque Dinomacho,
 aut huic Cleodemo, neque
 ipsi Eucrati, dic age, quem-
 nam digniorem, cui his de
 rebus fides habeatur, exi-
 stimas, qui nobis dicat con-
 traria? Per Iouem, inquam
 ego virum apprimè mira-
 bilem, Abdera oriundum
 illum Democritum, cui tam
 firmiter erat persuasum ea-
 iusmodi nihil esse in rerum
 natura posse, ut quum se
 in monimento extra por-
 tas clausisset, ibique dege-
 ret dies noctesque scri-
 bens atque componens, iu-
 uenesq; eum quidam il-
 ludere cupientes, ac per
 terrefacere, nigra veste in
 modum cadaveris ornati,
 ac personis in capita affi-
 ctis circumstantes illum cir-

σιν αὐτῶν, οὔτε ὄλος ἐνέ-
 βληψι πῆς αὐτοῖς, ἀλλὰ με-
 ταξὺ γράφων, παύσασθε, ἐ-
 φη, παύσθητε. ἔτα βιβλίου
 ἔπισται μὴδὲν εἶναι τὰς ψυ-
 χὰς ἔτι, ἔξω γνυμοφίας τῶν
 σωμάτων. τοῦτο φῆς, ἢ δὲ
 ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τι-
 να ἀνδρα καὶ τὸν Διμόκει-
 τον γνῶσθαι, εἴ γε ἔτος ἐγί-
 γνωσκον. ἐγὼ δὲ ἡμῖν καὶ ἀν-
 λο διγνώσκωμαι, αὐτὸς πα-
 θῶν, ἢ παρ' αὐτοῦ ἀπέσας
 τάχα γὰρ ἀν καὶ σὺ, ὃ Τυχι-
 δη, ἀκούων περὶ βιβλίου πῆς
 πλὴν ἀλήθειαν τοῦ διγνώμα-
 τος. ὁσὸτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ
 διύγρον, ἔτι νῦν ὄρω, ἐπὶ τοῦ
 πατρὸς ἐπὶ παδείας περὶ αὐ-
 τῆ ἀρετῆς, ἐπεθύμησα ἐς
 Κόπτων ἀναπαύσασθαι, ἐν ἧ-
 θην ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἰθὺν,
 ἀκούσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκείνου
 ἤχου τὰ πῆς ἀνίσχοντα τὸν
 ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὐδ' ἤκουσα,
 οὐδ' ἰατὰ τὸ ἰσινὸν τοῖς ποτα-
 μοῖς ἄσιμόν τινα φονεῖν, ἀλ-
 λεί μοι καὶ ἔχεισιν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς,

ea pertimuerit, neque eoi
 omnino respexerit, sed in-
 ter scribendum, desistite, in-
 quit, ineptire. Adeo firmi-
 ter credidit animas nihil
 esse postquam è corporis
 bus exierint. Hóccine ais,
 inquit Eucrates, demen-
 tem quempiam virum esse
 Democritum, si quidem sic
 existimauit? Ego verò vos
 bis etiam aliud referam,
 quod mihi ipsi contigit,
 non quod ab alio acceperim.
 fortassis etiam, tu Ty-
 chiades, cum audieris, coma-
 pelléris accedere, ipsa nar-
 rationis veritate coactus.
 Quum in Aegypto versar-
 er adhuc adolescens, à pa-
 tre videlicet doctrinæ gra-
 tia transmissus, cupiebam
 nauigio profectus in Cos-
 pium, illinc^x adiens Mem-
 nonem, miraculum illud aus-
 dire, eum videlicet sonum
 reddentem ad orientem So-
 lem. Illum igitur audiui
 non hoc vulgari modo quo
 audiunt alij sonum quem-

piam inanem, sed mihi oracula etiam edidit Memnon
 ipse

αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν
 ἑπτασὺν ἑξήκτα, καὶ εἶπε μὴ πει-
 εσθῆν ἡμῶν, αὐτὰ ἄν ὑμῶν ἔ-
 πορτὰ ἔπη. κατὰ δὲ τὸν ἀ-
 νάπλου, ἔτυχεν ἡμῶν συμ-
 πλιῶν Μιμψίτις ἀνὴρ, τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
 μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν
 πασάειαν πᾶσαν ἀδῶς τὴν
 Αἰγύπτου. ἐλέγχε δὲ τεῖα καὶ
 ἑκοσίων ἐπι ἑξήκοντα ἀδύτοις
 ἑσπέραις ὠκισθῆναι, μαγείαν
 πασάειον ὑπὸ τῆς Ἰσιδος.
 Παγκράτιον, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Αἰγύπτιος, ἡμῶν διδάσκα-
 λον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημι-
 νον ἐν ὀθονίοις, νοήμονα,
 καθαρῶς Ἑλληνισθῆναι, ἐπι-
 μύκη, σιμῶν, πρόχαλον, ὑ-
 πόληπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν,
 ἦ δ' ὅς, ἡκῶνον τὸν Παγ-
 κράτιον, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡ-
 γνόνον ὄσις ἡμῶν, ἰπὰ δὲ ἰά-
 ρων αἰθῶν, ἠ ποτι ἑρμίσαις
 μὲν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τε πω-
 λὰ τεράστια ἐργασθῆναι, καὶ
 δὴ καὶ ἐπὶ ἑροκοδείων ὁ-
 χούμωρον, καὶ συννεύειν τοῖς
 θείοις, τὰ δὲ ἑποπλισσο-
 τα καὶ σάμνοντα τῶν ἑρῶν, ἔ-
 γνων

ipse aperto ore septem versi-
 bus: quod nisi esset superua-
 caneum, ipsos nobis versus
 recenserem. Inter nauigans
 dum verò incidit in nos vnà
 nauigans vir Memphiticus
 quidam ex sacris illis scribis.
 mirabili sapientia, & qui v-
 niuersam Aegyptiorum do-
 ctrinam callebat. Diceba-
 tur autem tres ac viginti an-
 nos in adytis subterraneis
 mansisse, magiam interea do-
 ctus ab Iside. Pancratem dis-
 cis (inquit Arignotus) præ-
 ceptorem meum, virum sa-
 crum, rasum, lineis indu-
 tum, doctum, pureq; lingua
 Græca loquentem, proce-
 rum, simum, labijs promissis,
 cruribusq; gracilibus. Illum
 ipsum, inquit ille, Pancre-
 tem. Ac primum quidem
 quis esset ignorabâ: at post-
 quam vidi eum, siquando
 in portu appulsiſſemus, cum
 alia multa miracula facien-
 tem, tum crocodilis insiden-
 tem agitasse, & cum feris
 versantem: illas verò reuerē-
 tes eum, caudisq; adulantes,

ἰσχυρὰ καὶ, ἐν ἔχθρῳ ὅπως ἐκ-
 μάθομι παρ' αὐτῶν ἰδιόσφαινα
 ἢ αὐτῶν, καὶ τοι πῶς τὰ ἄλ-
 λα περὶ ῥότα] ὄρν' μιᾷ δὲ
 ποτὶ ἡμῖν λαθῶν, ἐπίψυ-
 σα τῆς ἐπιφύης, ἡ δὲ πρὸς ἡ-
 λατῶν, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ
 ἵπποσας καὶ ὁ μὲν ἄχιθ' ἐς τὴν
 ἀγορὰν, ἐνταλάμῳ ὦν
 πύρῳ, ἀΐδα ποταῖρ' ἐγὼ δ' ἐς
 τὴν ὑπεροίαν, ἐκένυ τι κα-
 τὰ τὴν ἀγορὰν πραγματου-
 μῶν, λαθῶν τὸ ὑπεροίον, σχε-
 ματίαςας, ὁμοίως ἐπεπῆρ τὰς
 συναβάς, ἐκίλασον ὑδροφο-
 ρῆν, ἐπὶ δ' ἐμωλισάμην ὅτι
 ἐμφορία, ἐκόμισον πέπαιβ,
 ἔφλω, καὶ μηκέτι ὑδροφόρα,
 ἀπ' ἰδοι αὐθις ὑπεροίον τὸ δὲ
 ἐκίτι μοι πᾶθειδαι ἠθελῶν,
 ἀπ' ὑδροφόρα ἀΐ, ἀχει ἄν
 ἐνέπλησον ἡμῖν ὕδατ' ὅτι τὴν
 οἰκίαν ἐπαντλοῦν, ἐγὼ δὲ ἀ-
 μηχανῶν ὦ πρᾶγμα] (ιδε-
 διαι γὰρ, μὴ ὁ Παχυρέτης
 ἐφανηθῶν ἀγαυαίτησιν, ὁ-
 περ καὶ ἐγγύθ' ἀξίντω λα-
 βῶν, σχεδὸν τὸ ὑπεροίον ἐς
 δύο μῖν' τὰ δὲ ἐκείνῳ τὸ
 μίρ' ὅτι

iam euenit) irascetur, correpta securi pistillum in duas
 Ppp 4 partes

conatus nō reperiebam, quo
 pacto ab illo expiscarer,
 Nā id mihi inuidebat, quan-
 quam in alijs esset facillim-
 mus. At quadam die in an-
 gulo quodam tenebricoso
 clam illo delitescens, subau-
 seultani propius incantatio-
 nem illam. Erat autem tri-
 syllaba. Tum ille quum pi-
 stillo mandasset que curan-
 da erant, abiit in forum. At
 ego postredie illo apud for-
 um occupato, accepim pi-
 stillum quum ornāsssem, syl-
 labas illas simili modo pro-
 nunciens, aquam iussi vi hau-
 rirer. Tum impletam am-
 phoram quum tulisset: Desi-
 ste, inquam, neque aquam
 amplius haurito, sed rursus
 esto pistillum. At illud mi-
 hi haud amplius iam obtem-
 perare volebat, sed aquam
 hauriebat continuè, quoad
 hauriendo totam domum no-
 bis impleret. At ego quum
 resistere huic rei non vale-
 rem, timebam autem ne Pan-
 crates reuersus (id quod ex

μέρῳ ἀμφορέα λαβούτα, ὑ-
 φροφόρα, καὶ αὐτὸ ἐνδὲ δύο
 μοι ἰγνόντο οἱ δίακονοι ἐν
 τῷ τόπῳ, καὶ ὁ Παγκράτης ἐπι-
 σατα, καὶ σιωπῆς τὸ ἡρώδην,
 ἐκῆνα μὲν αὐθις ἰποῖμα ξυ-
 λα, ὡσπερ ἴω πέ τῆς ἐποδῆς·
 αὐτὸς δὲ ἀρχιπάρμε, λαβὼν,
 ἐκ οἴδ' ὅποι ἀφανὺς ὄχλος,
 ἀπὸ μὲν οὐκ οὐκ, ἔφη ὁ Δανό-
 μαχος, ὁ δὲ αὐτὸν ἐκῆνο ἀν-
 θρωπον ποιεῖν ἐν τῷ ἵππῳ·
 οὐκ ἔστι γὰρ ἐς τὸ ἀρχεῖον οἶον
 τί μοι ἄγαρ αὐτῶν, ἢ ἀπαξ
 γίνηται ὑφροφόρῳ, ἀπὸ
 δεισῆς ἡμῶν ἐπιπλασθῶναι πῶ
 οἰκίαν ἐπαντλημῆναι, ὅσων
 εἶ, ἢ ἴσθ' ἐν τῷ τοιαῦτα τις
 αἰτολογεῖται, γέροντος ἀν-
 θρωπῶν, εἰ μὴ ἀπὸ αὐτῶν τῶν
 φακίων τῶν ἐννεα, ἐς ἀλ-
 λου ἰσάρων ἵππῶν ἀπὸ τῶν
 παραδόξων ταύτας, καὶ φοβρῆς
 διηγήσας, μὴ πως λάθωσιν
 ἡμῶν ἐμπληθύνον διαμά-
 των, καὶ ἀποκότων μυθολογῶ-
 μάτων. φέει δὲ ἔρχεται αὐτῶν
 μὴ δὲ τοιαῦτα ἰδίῃσιν ἀκῆσιν.

ἂ δὲ

tur. Parcere ergo eis oportet, ne talia consuecant audire,

quæ

partes dissecō. At utraque
 pars amphoram sumens hau-
 riebatur aquam, iamque ut
 nius loco duo mihi ministri
 esse cœperunt. Interea Pan-
 crates superuenit, acce in-
 tellecra, illas quidem in li-
 gna rursus, quemadmodum
 ante carmen erant, mutauit.

At ipse me clanculūm relia-
 cio, nescio quod clanculūm se
 subducens abiit. At postea i-
 flud etiam nunc, inquit Dia-
 nomachus, hominem ex pi-
 fillo facere? Per Iouem, in-
 quit ille, dimidia ex parte
 scio: nam in priorem formā
 nunquam à me restitui po-
 test, postquam semel aqua-
 rius esse cœperit, sed de sereno
 da nobis domus esset aquæ
 iam impleta. Non desistis,
 inquam ego, huiusmodi mon-
 strofa narrare viri senes? A-
 lioqui horum saltem adole-
 scentium gratia incredibiles
 istas ac terribiles fabulas a-
 liud in tempus omittite, ne
 clanculū terroribus ac pro-
 digiosis fabulamēis impleā-

ἃ ὄψα πάντες τοῦ Βίσινοχλή-
 σα αἰώντα, καὶ ψοφοδίας
 σοίσα, σοικίης τῆς Δαι-
 δαιμονίας ἐμπλάνατα. ὄγα
 ἐπέμνησας, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τῆς, ἐπὶ τῶν Δαισιδαμο-
 νίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
 περὶ τῶν τοιούτων δοκᾷ; λέ-
 γω δὲ χησμοῶν ἢ θεοφάτων,
 ἢ ὅσα θεοφοροῦντοί τινος ἀ-
 ναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἄδύτων ἀκτέ-
 ται, ἢ παρθένῳ ἢ μιμητρα
 φθυγομένη, προθεσιζέει τὰ
 μέκοντα; ἢ δηλαδὲ καὶ τοῖς
 τοιούτοις ἀπισίσεις; ἐγὼ δέ,
 ὅτι μὲν ἢ Δακτύλιον τινα ἐ-
 ρὸν ἔχω, Ἀπόμωνῳ τοῦ Πυ-
 θίου ἀκόνα ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος, καὶ οὗτ' ὁ Α-
 πόμων φθγγεται πρὸς μί, ὃ
 λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω πε-
 ρὶ ἐμαυτὸ μεγαλοχεῖσθαι, ἃ
 ἐν Ἄμφιλόχῳ τί ἤκουσα, ἐν
 Μαθῶ, τοῦ Πρωτος ἡπερ ὄψα-
 λεχθέντ' μοι, ἢ συμβολού-
 σα ἢ ὑπερ ἑμῶν, ἢ ἃ ἔ-
 δον αὐτῶς, ἐθέλω ὑμῖν ἐπεῖν,
 ἔτα ἐξῆς, ἃ ἐν Περγάμῳ ἔ-
 δον καὶ ἤκουσα ἐν Πατάρσι.

ὅποτε

ex ordine ὅ καὶ vidi in Pergamo, ὅ καὶ audiui in Pataris.

PPP s Itaque

quæ eos per totam vitam co-
 mitata perturbabunt, atq; ad
 omnem strepitum meticulo-
 sos reddent, posteaquam eos
 Y omingena superstitione im-
 pleuerint. Rectè admonuisti
 me, inquit Eucrates, quum
 superstitionem dixisti. Nam
 quid tibi, Tychiade, de rebus
 huiusmodi videtur, de ora-
 culis loquor ac vaticinijs, ὅ
 quæcunque quidam numine
 afflati proclamant, quæ ve
 ex adyis audiuntur? aut quæ
 virgo numeris eloquens sus-
 tura prædicit? an videlicet
 nec talia credis? At ego
 quòd annulum quendam sas-
 crum habeo. Pythij Apollī-
 nis imaginem exprimente si-
 gillo, quodq; hic Apollo me-
 cum loquitur, non dico, ne
 tibi videar ad gloriā meam
 res incredibiles narrare. Cæs-
 terum quæ apud Amphilo-
 chum audiui in Mallo, he-
 roë mecum diu differente,
 deumq; meis de rebus con-
 sulente, tum quæ ipse vidi,
 volo vobis narrare: deinde

ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἴπα.
 νήαρ οἰκάδε, ἀκούων τὸ ἐν
 Μάλῳ τοῦτο μαντήριον ἰσι-
 φανέστατον τε καὶ ἰκνέστατον
 εἶναι καὶ ἡἴην ἰναρῶς, πῶς
 ἔπειθ' ἀπηνύομενον, οἷς ἄν
 ἰγνώσας τις ἄς τὸ γραμμα-
 τῶν, παραδῶ ἧδ' ἐφ' ἡμῶν,
 καλῶς ἄν ἔχηρ ἡχυσάμεν, ἰν
 παράφω παραδῶαι τῷ χυρ-
 σκεία, καὶ τι περὶ μετόντων
 συμβουλεύσασθαι ἧδ' ἰθὺ.
 ταῦτα ἔτι του Εὐκράτους ἡ-
 ζουίθ', ἰδῶν οἷ τὸ πρᾶγμα
 πεχωρήσασ' ἔμπε, καὶ ὡς
 οὐ περὶ μικρᾶς ἐνέχου τῆς
 περὶ τὰ χυρσεία τραγῳδίας,
 οὐ δοκᾶν οἰηθεῖς δᾶν μὲν
 ἔπειθ' ἀντιλήγηρ ἡπασιν, ἀ-
 πολιπῶν αὐτόν, ἐπι διαπλῆ-
 οῦσα ἐξ Αἰγύπτου ἄς τῷ Μάλ-
 λῳ (καὶ γὰρ σωίλω ὅτι μοι
 ἀχθονται παρόντι, καὶ ἄ
 περ ἀντισσοφιστῶν ψουμάσ-
 των) ἀπ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην,
 Λεόντιχον ἰπισητῶν δι-
 μιαι γὰρ αὐτῷ τι συγγνῆσαι.
 ὕμᾶς δέ, ἐπεὶ οὐχ ἰκάνῃ ἡ
 γῆδοι τὰ ἀνθρώπινα εἶναι,
 καὶ

do quidem parum sufficere vobis res humanas putatis, ipsos

Itaque quum ex Aegypto
 redirem domum, audirem
 que illud in Mallo vaiici-
 niuniu aperitissimum simul ac
 verissimum esse, tamen sic
 oracula dare, ut adrem re-
 spondeat his quæcunq; pro-
 pheta quispiam in sehedu-
 lam inscripta tradiderit, res
 esse me facturum putavi, si
 dum praternavigarem, ex-
 perirer oraculum, deumq;
 de futuris quippiam consu-
 lerem. Hæc adhuc Eucrate
 dicite, quum viderem quam
 longè res esset processura,
 quodq; non breuem incepis-
 set de oraculo tragædiam,
 ratus non expedire vii solus
 contradicerem omnibus, re-
 linquens eum Aegypto ad-
 huc in Mallum nauigans
 tem (nam & intelligebam
 molestam illis esse presen-
 tiam meam, utpote qui dis-
 sentirem, refelleremq; eorum
 mendacia) Atqui ego abeo,
 inquam, questurus Leonis-
 chum. nam opus habeo cum
 eo congregari. At vos quan-

ipsos

καὶ ἀπὸ τῶν ἡδὴ τοὺς θεοὺς
καλεῖτε συναπινησομένους
ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων.
καὶ ἅμα λέγων ἕξωκεν. οἱ δὲ
ἄστυχοι, ἰλασθείας λαβόμε-
νοι, εἰσῆλθον, ὡς τὸ ἀκὸς, ἀν-
τους, καὶ ἐνφοροῦντο τῶν
ψωμιάτων. τοιαῦτα σοί, ὦ
Φιλόκλεες, παρὰ Εὐκρατῆ ἀ-
κίβητος, ἦκου, καὶ τὸν Δία, ὡς περ
οἱ τοῦ γλαυχοῦ πτόλιον, ἰμ-
πεφροσμένον τῶν γαστέρας,
ἰμῆτον διόμην. ἢ ἔλλως δ'
ἄν ποθεν ἐπὶ πομπῇ ἰπρία-
μιμ ληθεῖ δανόν τι φάρμα-
κον, ὡς ἦκιστα, ὡς μὴ τι λα-
χόν ἐργάσαιτο μὴ ἢ μίμη
αὐτῶν ἰνοικουρούσα. τίρας
ταρῶν, καὶ δάμονας, καὶ
ἑκατας ὄρα μὲν μοι δοκῶ.

Φι. καὶ ἀπὸ τῶν, ὦ Τυχιάδι,
τοιοῦτόν τι ἀπήλαυσα τῆς
διηγήσεως· φασι γὰρ τοὶ μὴ
μόνον λυπῆσθαι, καὶ τὸ ὑδωρ
φοβῆσθαι, ὁπόσους ἄν οἱ λυ-
τῶσι καὶ δάκωσιν, ἀλ-
λά καὶ τινὰ ὁ διηχθεῖς ἄν-
θρωπον δάκη, ἴσα ὧν κν.
εἰ δὲ αὐτὰ τὸ δῆγμα, καὶ
τὰ αὐτὰ κἀκῶν φοβῆται.
paliturum, atque cum etiam eodem modo formidaturum.

ipfos etiā deos deniq; in fa-
bularū vobis partem voca-
te. Atque hæc simulac dixi,
discessi. Illi verò alacres iam
libertatē nacti, ut est verisi-
mile, mutuo sese epulis acci-
piebant, ac mendacijs ingura-
gitabāt. Talib; ὁ Philocles,
apud Eucratiē auditis, venio
per Iouē inflato ventre, non
aliter quā hi qui musto po-
ti sunt, opus habens vomitu.
Tū libenter alicunde magno
emerim pharmacum aliquod
quod mihi obliuionem indu-
ceret eorū quæ audiui, ne me
nonnihil earum rerum lædat
inherens memoria. nempe
monstra, demones, atq; He-
catas mihi videre videor.

PHIL. Quin mihi quoq;
ὁ Tychiade, tale quiddam
hic sermo iuus attulit. giunt
etenim nō solūm ἔ in rabiem
verti, atq; aquam formida-
re, quoscunque rabidi canes
mordeant, verum etiam si
quē mordicus homo morsus
momorderit, illum morsum
quoque non minū canino

Quin

καὶ σὺ τοίνυν ἰοικας αὐτὸς,
 ἢ Εὐκράτης ἀκχθὰς ἰπὸ πολλῶν
 ψωσμάτων, μεταδιδῶν
 κίβια καὶ μοι τοῦ δήματ' ὅ,
 οὕτω δαυμόναρ μοι τῶν ψυ-
 χλῶν ἐνέπλησας. Τυ. ἀπὸ
 θαρρῶν, ὃ φιλότιος, μέγα τ'
 τοιούτων ἀνεξίφαρ μακροῦ
 χροτῶν τῶν ἀλήθειαν, καὶ τῶν
 ἐπὶ πᾶσι λόγων ὀρθῶν, ὃ χρῶ-
 μίνους ἡμᾶς, οὐδέ γιν' ἢ μὴ τα-
 ράξῃ τ' ἡνῶν ἢ ματαίωρ
 τούτων ψωσμά-
 τωρ.

Quin tu ergo videris quum
 sis ipse apud Eucratem à
 multis mendacijs morsus,
 mihi quoque morsum illum
 communicasse, adeò mihi
 mentem demonibus imple-
 uisti. TYC. At bono ani-
 mo simus, amice, quum ma-
 gnè aduersus huiusmodi res
 remedium habemus, verita-
 tem, rectamq; omnibus in re-
 bus rationem: quo si viamur,
 nullis huiusmodi vanis stul-
 tisq; mendacijs turbabimur.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Philopseudes non sine Socratica ironia totus versatur (id quod titulus ipse declarat) in ridenda coarguendaque mentiendi libidine : dialogus nescio cetè lepidiorne an utilior , in quo non valde me mouet, quod eius animi fuisse videtur , vt non satis immortalitati suæ confideret, atque in eo fuisse errore , quo Democritus, Lucretius, Plinius, plurimique itidem alij. Quid enim mea refert quid sentiat his de rebus Ethnicus , quæ in præcipuis habentur fidei Christianæ mysterijs ? Hinc certè fructum nobis afferet iste dialogus, vt neque magicis habeamus præstigijs fidem , & superstitione careamus , quæ passim sub specie religionis obrepit : tum vitam vt agamus minus anxiam, minus videlicet expauescentes tristitia quæpiam ac supersticio-
 sa ma-

fa mendacia. quæ plerunque tanta cum fide atque au-
 thoritate narrantur, vt Augustino viro grauissimo, ho-
 stique mendaciorum acerrimo, nescio quisnam vete-
 rator persuaserit, vt fabulam illam de duobus Spuri-
 nis, altero in vitam redeunte, altero decedente, tan-
 quam rem suo ipsius tempore gestam pro vera narra-
 ret, quam Lucianus in hoc dialogo, mutatis tantum
 nominibus, tot annis antequam Augustinus nascere-
 tur irrisit. Quò minus mirens, si pinguioris vulgi men-
 tes suis figmentis afficiant ij, qui se tum demum rem
 magnam confecisse putant, Christumque sibi deuin-
 xisse perpetuò, si commenti fuerint, aut de sancto ali-
 quo viro fabulam, aut de inferis tragediam, ad quam
 vetula quæpiam aut delira lachrymetur, aut pauida
 inhorrescat. Itaque nullam ferè martyris, nullam vir-
 ginis vitam prætermiserunt, in quam non aliquid hu-
 iusmodi mendaciorum inseruerint, piè scilicet. alio-
 quin enim periculum erat ne veritas non posset sibi i-
 ipsa sufficere, nisi fulciretur mendacijs. Nec veriti sunt
 eam religionem contaminare figmentis, quam ipsa
 veritas instituit, & in nuda voluit veritate consistere;
 nec viderunt vsque adeò nihil istiusmodi fabulas con-
 ducere, vt nihil perniciosius officiat. nempe vbi admix-
 tum subolet mendacium, veritas ilicò minuitur ac la-
 besectatur authoritas. Vnde sæpe mihi suspicio subo-
 ratur, magnam huiusmodi fabularum partem, à vaftris
 ac pessimis nebulonibus confictam, quibus studium
 fuit, partim ex incauta, simplicium potius, quam pru-
 dentium credulitate, voluptatem capere, partim fabu-
 larum fictarum commercio, fidem veris Christianorum
 historijs adimere: quippe qui frequenter quædam, his
 quæ in sacra Scriptura continentur, tam vicina confin-
 gunt, vt facillè se declarent, ad ludendo luisse. Quam-
 obrem quas scriptura nobis historias diuinitus inspi-
 rata commendat, eis indubitata fides habenda est: cæ-
 teras verò ad Christi doctrinam tanquam ad Critolai
 regulam applicantes, cautè & cum iudicio aut recipia-
 mus,

mus, aut respuamus, si carere volumus, & inani fiducia & superstitiosa formidine. Nolo hic damnatam magiam, cuius inuentorem Mercurium ferunt, vanitatem, seu potius impietatem pluribus coarguere: ne rem per se satis detestandam, in dubium vocare videar: neve vno exciso capite, innumerabilia (quod de Lernæa peste legitur) mihi denuò obtinuenda exoriantur. Sunt enim istius imposturæ mille species, milleque ludificandi modiqueos omnes Lucianus lepidè ridet.

a IN REM vident conducere.] *Diues ille apud Satyrici iuuenalem dicit: - quid enim saluis infamia nummis? Et Dotonem Terentianum non pudet vanitatis, dum ob rem. Orestes in Electra Sophoclis: Δοκῶ ἀπὸ ἐδῶ πῆμα οὐδὲ κέκοιται κέρδι: id est, nullum reor verbum quod est lucro, matum. Conuincunt enim vt fingerent ipsum esse mortuum. Senti igitur famam mortis vno nihil nocuaram, sed ad id quod constituerant fore accommodam. Venerant enim vsuri Agamemnonis mortem, itaq; persece, uni. b Nihil ad rem.] *ἄσ' ἐστ' ὅ, id est, ad versum De sensu & vsu huius proverbij, tum origine vide Erasmus no. 8. cum & Alciatum lib. dispuñct. suarū 2. Hom. Odyss. v. & pluribus alijs locis. c Qui quum vsus postulat mentiuntur.] *An alicubi licium sit mendacium, & quatenus mentiri licet, præcipuè Christiano, Erasmus nosster non solum in lingua sua, sed etiã plurib. alijs locis tractat. Certe Platon. & Stoici mendacium officiosum sapienti permittunt. Annotè rectè puerilem indolem falsis laudibus, nonnunquam ad virtutis studium instammamus? Nonne & optimus medicus quisq; in ægrotis affirmat sibi placere colorem, atque oris habitum, non quòd tales sint, sed vt tales efficiat: Vt nullum mendacij genus exitialius, quàm ex scriptura diuinitus inspirata, quæ fons est & regula veritatis eterne. Ex hac Agyrie, arioli, anus, Iudæi & vates responsa dant, morbos curare se iactant. Quog; fallant perniciosius, ex astris & ex inspectis manib. alijs pollicentur viderias, alijs felix coniugium, ac salubrem viam, alijs summos honores, alijs Cræsi vel Midæ opes. Nimirū hi sunt, de quib. scribit Hieremias: Docuerunt, inquit, linguam suam loqui mendaciu, & vt iniquè facerēt, laborauerūt. Ars igitur illis mentiri, & sceleratior***

sceleratam artem sceleratior adiuvat & confirmat exercitatio. Quemadmodum enim frequenter prudentia est, silere aut dissimulare quod verum est, ita decet, ut qui semel veritatis spiritum hausserunt, eiq; dedere nomen qui veritas est, ab omni mendaciorum genere tēperenti: Quisquis mētur scietur perituro proximū est. d. Multa Ulysses etiam fecit.] Callidi autē impostores, mendaciorumq; confictores, solem semper aliqua præcetera, quæ veracitara & aperta videantur, quibus inspectandis dum oculi sunt intentiores, astutē mox mendacū nubem offundunt. Sic Senon Virgilianus sic Ulysses, quē Homerus ubiq; versutum, callidum, astutū & rarsū facit, ac dissimulantem simulantemq;: unde & apud eundem Homerū statim initio Odyssææ, πρὸς δόλον cognomen tum. Is ad Sirenum insulam delatus, ne earū cantus audirent, socis aures cera obturavit, se autem ad malum eligari fecit, eaq; ratione illarum insidias vitare evasit. e Nam veteres illi.] Veteres Græcos, præcipuē qua Herodotū, Ctesiam, non Cnidium, atq; his superiores, & Homerum demq; etiam scriptis mendacia conseruasse testatur, non modo vi ad eos, quibus sua ipsi recitabant, sed ad posterōs quoq;, quasi per manus traditā, pulcherrimis verbis, metrisq; seruata peruenire. Idē cum incēpis Elysiis diuersa nocentium genera grauissimis pœnis affici se vidisse referat, acerrimē eos qui in vita mentiti essent, apud illos puniri ait, quorum Herodotū Ctesiamq; principes ponit facere sūnē, a quo se id animo spectasse subiungens, quippe qui nullus sibi mendacū esset conscius. De ijs scriptoribus Luciani iudicium non est improbandum: cum & alij Græci complures in eadem fuerint sententia, Straboq; ac Diodorus Siculus non semel eos negatos asserant, quorum auctoritati innixus Iuuenalis ita de Græcis historicis scribit decima Satyra:

— creditur olim

Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax
Audet in hystoria, &c.

Demetrius Phalereus in libell. de Elocutione, Ctesiam, quem cepit Lucianus, merito pœtam dicendum dixit. f Herodotus.] Herodotum veris mendaciorum, quā hystoria parentem nuncupaueris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & transitu, mendacys quoque admittis prædicata sunt. Idem

Idem lib. 2. verarum hist. Inter mendaces Ctesiam, Gnidium & Herodotum ponit. g Athenienses.] Iocrates & Pansanias Erichthonium Vulcano & Terra generatum opinantur. h Pana quendam.] Pan, cum Athenienses, duce Militiade, cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Græcis auxilium tulit, atque represit Persarum ferociam. Meminit Theocritus in Syringe, & plura annotauimus in dialogo Panos & Mercurij. i Orithyam.] Orithyam Erechlei Athenarum regis filiam, rapuit Boreas: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calain suscepit. Homeri scholiastes ad calcem Odys. 2. & Apollonius primo Argonauis. k Sub leonina pelle, simiam fouet.] De leui & mendace sene, præ se auctoritatem ferente. l Cleodemus Peripateticus.] Hic se quum iam pridem graui morbo decumberes, per hiatus quendam ad inferos ductum memorat, atque ad tribunal adductum. Ibi quendam velut regem, qui Pluto ipsi visus sit, eorum nomina qui morituri erant percontentem, vehementer ira exarsisse in eum qui se adduxisset. Iussum igitur & se statim abire. Et Fabrum Demylum adduci. Itaque se quidem febri postea liberatum, Demylum autem vita excessisse. Ex hac planè Luciani fabella, illa apud Augustinum in Decretis pontificum de duobus Spuriis, & illa de Stephanis esse nata, atque conficta. Vide Dialogum Gregorij primi. m Mustelæ dentem.] Magorum superstitione, considerata leonis alacritate perniciosoq; cursu, mustelæ dentem leonino corio adalligatum, ad pedum tumorem atque adedò imbecillitatem adhibere commenta est. Id quod hic Tychiades ridet, orta inter Cleodemum & Dinomachum medicos contentione, vno eorum leoninum, altero cervinum corium præferente, vt per incantamenta Eucrati laboranti amuletum aliquod apponerens. Controuersia verò omnis inter eos est, dum ille fomentum aliquod miserabiliter implorat, verum ceruus an leo magis pedibus valeat, atque eorum vter alacriori feratur cursu. Merito igitur Virgilianus Aeneas, tergè Getuli immane leonis dat Salio, velocitatis premium, qui primam in stadio coronam meruerat, nisi dolo Nisi fuisset interturbatus. n Incantamentis & appendiculis.] Præ olim & hodie Phisicis ligaturis & ἄρτων τοῖς ἐνυδαῖς & incantationibus, ad perniciosam

vite & salutis hominum medicina conspurcatur à perditis quibusdam ardelionibus, qui mentiri non erubescunt. & ob pecunia aucupium animas demonibus prostituunt, & deuouent. Est autem emodij incantatio, quæ solum dicitur, id est, carminibus, ac verbis, ut plurimum barbaris, demonibus consecratis, cõstabat idæxou d' oi ἀρχαίαι, inquit Pindari interpres in Nemæis & Pythijs, τῶν ἐμοδῶν ἰατρῶν ἡ φεγγαίαια ὁμοίαια. Arbitrati sunt veteres, carminibus curam morborum inuenire. His freti Autolycei libri Hemorrhagiam vulneris Pylæi, quod ei apertum in Parnaso infra genas influxerat, derepente sistebant, ut Homerus in Odyssea τ. perbellè cecinit. Quod & Plinius inter magica medicamenta his repetit: Dixit Homerus, inquit, profluum sanguinis, vulnerato semine, Pylæm inhibuisse carmine. Theophrastus ita etiam Ichiadicis sanari, & Caro proditi luxatis membris, carmen auxiliari M. Varro etiam podagris. Periaptra autem quæ, & quantum illis considerandum audiamus. Galenus lib. 6. & 10. de simplici medic. experientia horum edoctus: Periaptra inquit sic considerare oportet, ut substantia illorum: & non incantationis magorum verba, inueni. Cui Theophrastus lib. de plant. historia 9. ita subscribit: Potius inquit, absurda illa presentur, quæ alligata, & veneficiorum aduersantia vocantur, & tum corporibus, tum domibus vnicè opitulari creduntur, quæ commenta hominum esse planè videntur, qui suas artes magnificare celebrareq; cuperent: vnde non temerè Antonius Caracalla imperator, teste Aelio Spartiano, eos condemnare statuit, qui contra tertianas & quarianas febres periaptra gestarent. Quare merito aniles illos ve siculos, ex sacræ Scripturæ verbis, aut barbaris demonum nominibus concinnatos, vna cum D. Augustino despuimus, qui in Ioan. Euang. sectione 7. ait: Illi qui homines seducunt per ligaturas, per preces, & per machinamenta inimici, suis precationibus Christi nomen miscent, ut lateat ipsa seductio. Et quamuis Costa ben Luca apud Hebræos, quorum Cabala his ligaturis scatet, de his librum conscripsit, ac Alexander Trallianus, iaser à Mesue dicitur: & Gordonius quidam ac alij medici, non parnam illis fidem adhibent: ego tamen eas, præcipue quæ verbis cõstant, non assis facio. Similis vanitate, præter annulos & sigilla, eos quoque neclere videmus chara-

Etes, crucis †, Antiochi Δ. Machabai tetragramatis, Constantiniani crucis. Responde igitur Rabi Moyses ille Aegyptius lib. 1. perplexorum, cap. 72. mendaces & stultos esse illos pronunciat, qui soli figurae, soli scripturae, solis lineamentis, solis denique vocibus, aere fracto natis, tantam miraculorum vim & potestatem tribuunt. o Clauū, quod aiunt, clauo extrudis.] Idem in Apologia, pro eo quod inter saluandum verbo lapsus fuerat: vereor ne si ad intentatum crimen etiam adulationis accusationem adiunxero, clauum (quod aiunt) clauo pellere videar, maiore minorem. Vide Erasinum nostrum in Chiliadibus.

p Aesculapius.] Socrates moriens Phaedonem admonuit, ut voto se liberans Aesculapio gallum persolueret, perinde quasi sumpto pharmaco, iam sanitatis beneficium sentiret cum exiret à corpore, vnde omnes animi morbi sciant ac prouidant. Putabatur enim hic deus salutem hominibus conferre. q Circa plenum forum.] Quod maxima olim populi, circa horam (ut antiqui illi numerabant) sextam: id est, meridiem, in foro esset frequentia, hoc à Graecis hominibus tempus ἀμφὶ πλάγιον αὐγῶν vocabatur. r Lunam è caelo detrax.] Incantatrices Lunae cursum etiam remorari credebantur, ut Virgilius:

Carmina vel caelo possunt deducere Lunam.
s Hippocrates æreus.] Hippocrates maximus Medicinæ parens non solum innumerales inopes ægritudinibus oppressos homines inuare quotidie nitebatur, in quorum numero sunt, qui in epidemiorum libris nominantur, sed etiam totam Græciam à pestilentia lue, ex Aethiopia vi vectorum allata, Thucydidis tempore, magna cum gloria liberavit, quamobrem etiam aureis statuis arisq; tanquam deus à seruatis illis populis donatus est. Galenus in lib. de Theriaca ad Pisonem. Aelianus lib. 4. cap. 20. Eusebius libro decimo, capite secundo. t Mulierem aduenientem video terribilem.] Hecates descriptio; de qua in Mortuorum dialogis, & in Necromantia, in Græco mæstivro pro νεκροκλήρο is Etincantans eum.] Demonem. x Adiens Memnonem.] Neque dubium est, quin è toto ferè terrarum orbe omnes ad hunc Memnonem videndum audiendumq; concurrerint huiusmodi rerum studiosi. Namque

Ælius Spartianus testatur, Severus Imperator è Parthica expeditione revertens, quum Syriam & Aegyptum, aliasque quasdam regiones intrasset, gratiam sibi eiusmodi peregrinationem propter religionem Dei Serapidis, animaliumq; ac locorum (ut eius verbis utar) nominatam fuisse semper postea ostendit: quando & Memphin, & Memnonem, & Pyramides, & Labyrinthum inspexit. De Memnone etiam aliquid in Toxaride annotavimus. y Omnia genera superstitione impleverint.] Operaprecium est considerare quam illuserit hisce oraculis humano generi diabolus adiutus nonnunquam naturæ secretis. Mirantur autem Cicero & Plutarchus suo tempore obtulisse oracula, nimirum quia veritatis præses, mendacij patrem oppugnaturus iam iam imminabat leo de tribu Iuda Christus salvator noster. Lucianus rursus in Deorum concilio huiusmodi deorum Gentilium vanitatem atque superstitionem deridet. Idem in Ioue consutato: ubi quaedam annotavimus aduersus oracula & prædictiones.

z Non solum in rabiem vesti.] De rabie canis Dioscorides libro sexto, capite trigesimo sexto. Galenus de Chirurg. ad Piso. & libro secundo prædictionum Hippocrat. & in tertium Hippocr. Epid. librum. Virus autem ex canis rabiosi morju conceptum, ac per corporis molem diffusum, per aliquot menses, aut annos quoque velut quaedam pharmaca diuturnæ, diu delitescit, donec viscerum & cordis naturam sensum infecerit, tum subitò rabies illa canina in hydrophobis emergit, Galen. libro tertio de Morbis vulgaribus, commentario 3. Solet autem ex eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci, ὑδροφοβία Græci appellant. Miserrimum genus morbi, in quo simul ager & siti & aquæ metu cruciatur. Quo oppressus in angusto spes est, inquit Cornelius Celsus libro quinto de Medicina, capite decimo septimo, Dioscorides libro quinto, capite secundo. Ab eodem Dioscoride libro septimo, capite secundo, Affectio illa quæ morju canis rabidi infligitur, dicitur ὑδροφοβία ἢ μέλι & ab aquæ metu ὑδροφοβία, qui morfi sunt à cane rabido, dicuntur propterea quòd aquam horreant, πᾶσι γὰρ τὸ φοβούμενον τὸ ὑδάτιον. Hoc morbi genus intelligit Ovidius de Remed. amoris, quum ait:

Qq 2

Tollere